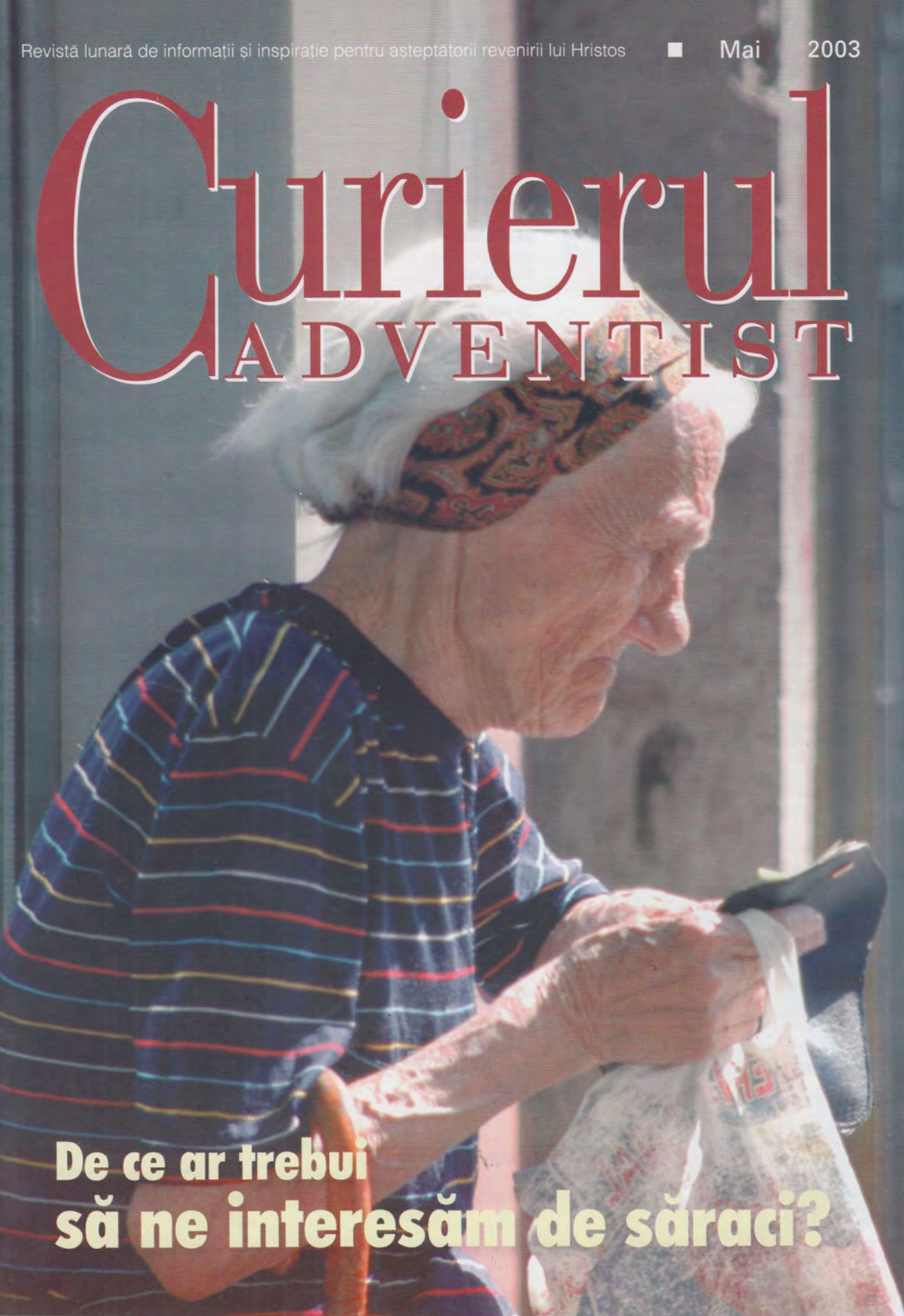


Curierul ADVENTIST



**De ce ar trebui
să ne interesăm de săraci?**



Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Concept grafic: Dragoș Drumeș
Tehnoredactare: „Viață și Sănătate”
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725



- 3 Editorial
„Bunătațe calculată”
Gabriel Dincă
- 4 Din viața bisericii
Evanghelia în cizme de lucru
Emil Jigău
- 7 Din viața bisericii
Comitetul de bilanț
Gabriel Dincă
- 9 Din viața bisericii
Perspective și oportunități în colportaj
Lazăr Forrai
- 11 Studiu biblic
Se poate cere un semn de la Dumnezeu?
Ovidiu Rădulescu
- 15 Teologie
Bătălia pentru Sanctuar (VI)
Florin Lăiu
- 18 Diverse
Pericole actuale care confruntă Biserica lui Hristos
Lucian Floricel
- 22 Studiu biblic
De ce ar trebui să ne interesăm de săraci?
Zdravko Plantak
- 25 Experiență
Cum poți ști că Domnul te-a chemat?
Toma Miron
- 27 Pagina pastorului
Vremea Împăcării la prezentul continuu
Ion Buciuman
- 29 Pagina copiilor
Mereu amabil și plin de bunătațe
Bonnie Walker
- 30 Știință
- 31 Pagina președintelui
Râvna pentru Casa Ta
Adrian Bocăneanu

Hristos, marele model

Faceți din lucrarea lui Hristos exemplul vostru. Totdeauna El mergea pretutindeni făcând binele – hrănindu-i pe cei flămânzi și vindecându-i pe bolnavi. Nici unul dintre cei care au venit la El ca să găsească milă nu a fost dezamăgit. Comandantul curților cerești a fost făcut trup și a locuit printre noi, iar lucrarea vieții Lui este un exemplu al lucrării pe care ar trebui s-o facem noi. Iubirea Lui plină de milă și gingășie mustră egoismul și răceala inimii noastre.

Hristos a stat în fruntea omenirii în haine omenești. Atitudinea lui era atât de plină de simpatie și iubire, încât nici celui mai sărac nu-i era frică să vină la El. Era bun cu toți, ușor de abordat chiar și de cei mai de jos. Mergea din casă în casă vindecându-i pe bolnavi, ușurându-i pe cei apăsați, vestind pacea celor nenorociți... El a fost binevoitor să Se umilească și să Se lepede de sine. Nu a căutat să Se distingă, ci a fost slujitorul tuturor. Hrana și băutura Lui era să aducă mângâiere și alinare altora și bucurie celor triști și cu inima împovărată, cu care venea zilnic în legătură.

Hristos ne stă înaintea ca Omul-model, marele Misionar medical – un exemplu de urmat pentru toți. Iubirea Lui curată și sfântă îi binecuvânta pe toți cei care veneau în sfera Lui de influență. Caracterul Lui era cu totul desăvârșit, fără nici cea mai mică urmă de păcat. El a venit ca expresie a iubirii perfecte a lui Dumnezeu, nu ca să zdrobească, nu ca să judece și să condamne, ci ca să vindece orice caracter slab și cu defecte, să-i scape pe bărbați și femei de sub puterea lui Satana.

Ellen White, *Lucrarea de binefacere*, Editura „Alege viața”, pag. 47-48.

„Bunătate calculată”

În timp ce căutam o carte în biblioteca Institutului Teologic, mi-a atras atenția titlul unei cărți: *Bunătate calculată*, scrisă de Sakae Kubo. Provocat de titlu, am luat-o, am citit-o și am încercat să-i înțeleg mesajul și mai ales modul în care Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să facem binele. După ce am parcurs cartea, în mintea mea au apărut imediat câteva întrebări: Care este motivul pentru care noi facem o binefacere? Este oare adevărat că uneori ne facem calcule ca bunăvoința noastră să fie răsplătită? Cât de mult suntem influențați de această mentalitate a bunătații calculate?

Motivul din spatele cuvintelor și faptelor

Gândindu-mă la acest subiect, mi-am adus aminte de o pledoarie foarte frumoasă și logică a unui ucenic al Domnului Hristos, care spunea: „Ce rost are risipa aceasta de mir? Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei și să se dea săracilor” (Marcu 14,4.5). Dacă citim aceste cuvinte fără să cunoaștem întregul deznodământ al întâmplării, am putea fi impresionați de atitudinea acestui ucenic față de cei săraci și de logica sa de econom. Am fi putut spune că, într-adevăr, Iuda manifestă bunătate și dragoste pentru cei săraci și necăjiți. Dar oare era el cu adevărat filantrop, econom sau credincios când spunea aceste cuvinte? Dacă Biblia ar fi rămas doar la declarația pe care Iuda a făcut-o cu privire la acel eveniment, poate că mulți dintre noi l-am fi lăudat. Dar Isus cunoștea ce se afla în spatele acestor cuvinte și care era adevărata motivație. „Zicea lucrul acesta nu pentru că purta de grijă săracilor, ci pentru că era un hoț!” (Ioan 12,6).

Din această perspectivă serva Domnului spunea: „Multe dintre acțiunile zilnice, care sunt socotite ca fapte bune, chiar binefacerile, se dovedesc,

la o cercetare amănunțită, că au fost călăuzite de motive greșite... Orice faptă a vieții noastre, fie bună și vrednică de laudă, fie demnă de critică, va fi judecată de Cunoșcătorul inimii după motivele care ne-au călăuzit la aceasta.” (*Gospel Workers*, p. 251)

... fără răsplată

Mântuitorul spunea: „Dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii fac așa.” În învățăturile și viața Domnului Hristos, una dintre ideile dominante a fost să iubești și să faci bine fără să aștepti să se întoarcă ceva. Speranța unei răsplătiri nu este un motiv onorabil pentru a face bine. Isus le-a făcut bine celor care nu puteau să-L răsplătească: săracilor, orfanilor, celor fără poziție socială sau putere, ba, dimpotrivă, chiar și celor ce Îi doreau răul. Dragostea Sa pentru semenii Săi nu era preferențială și nici calculată. El nu i-a vindecat pe leproși cu condiția să-I mulțumească, nu i-a vindecat pe demonizați cu dorința de a crește numărul ucenicilor Lui sau al celor care Îl urmau. Isus a făcut toate acestea pentru simplul motiv că era bun, și această bunătate izvoră din iubirea pe care o avea față de semenii Săi. Viața Domnului Isus a demonstrat totdeauna cuvintele Lui – „Făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavol” (Fapte 10,38).

Poate că ar fi bine să ne întrebăm ce oferă inima noastră. Dacă inima nu oferă nimic, ceea ce dă mâna este fără valoare înaintea lui Dumnezeu. Testul adevăratului creștinism, al consacrării depline, este văzut în atitudinea noastră față de oamenii neimportanți, de la care noi nu câștigăm nimic. Atunci când viața noastră va fi pătrunsă de dragostea lui Isus, va fi cu neputință ca mila și împreună simțire să nu acționeze pentru binecuvântarea și ajutorarea altora, fără a aștepta vreo răsplată.

Gabriel Dincă
redactor-șef

Evanghelia în cizme de lucru

Emil Jigău

director,

ADRA, România

Se spune că nimic nu este mai puternic decât o idee căreia i-a venit timpul. Privind lucrurile din această perspectivă, cred cu convingere că activitatea pe care o desfășoară ADRA ar trebui să devină factorul catalizator în îndeplinirea cu succes a misiunii încredințate bisericii în aceste timpuri.

Ideea nu este nouă

Istoria ADRA este bogată în mărturia unei biserici motivate încă de la începuturile ei de iubirea pentru oameni. Într-un cuvânt, rădăcinile agenției pot fi urmărite în timp până în anul 1918, când biserica a strâns fonduri pentru ajutoarea europenilor afectați de primul război mondial. În anii 1944-1945, s-a construit un depozit în New York și altul în San Francisco, unde erau depozitate bunuri care apoi erau împărțite în 41 de țări, răspunzând astfel nevoilor apărute după cel de-al doilea război mondial.

La început, ADRA era cunoscută sub denumirea Serviciul Mondial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (SAWS), care s-a dezvoltat dintr-o corporație înființată de către Conferința Generală în 1956.

Corporația – Serviciul de Binefacere al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – avea ca scop principal „a ajuta oamenii de toate națiile, de pe toate continentele, în vreme de pace, dar și în vreme de război”. În 1973, conducerea bisericii a schimbat cuvântul „binefacere” cu termenul „mondial”, în timp ce SAWS a început să includă în activitățile ei obișnuite și acțiuni de dezvoltare a comunităților.

La început, SAWS era o organizație cu posibilități limitate. Era prezentă în șapte țări, incluzând Chile, India și Africa. Prioritatea SAWS pentru anul 1983 a fost ajutor în caz de dezastre. Implementarea de proiecte pentru dezvoltare era foarte slab reprezentată. SAWS și conducătorii bisericii au remarcat nevoia de a face mai mult decât a interveni în caz de dezastru. Astfel au demarat proiecte pe termen mai lung, oferind celor în nevoie resurse și oportunități prin care puteau să se ajute ei înșiși.

În 1983, SAWS a fost redenumită Agenția pentru Dezvoltare și Refacere a Bisericii Adventiste (ADRA), devenind o entitate independentă. De atunci ADRA s-a extins, fiind prezentă în peste 125 de țări de pe glob, cu aproximativ 5.000 de angajați, câștigând o reputație foarte bună și prin faptul că a rămas activă în locuri considerate de mare dificultate. În 1994, de exemplu, ADRA a fost singura agenție umanitară ce a rămas în Rwanda în timpul războiului civil, tratând mai mult de 1.000 de pacienți pe zi în clinicile și spitalele din taberele de refugiați.

În 1997, ADRA a primit statutul *general consultativ* de către Consiliul Economic și Social al Națiunilor Unite (ECOSOC). ECOSOC este alcătuit din 19 țări și statutul de *general consultativ* îi oferă ADRA posibilitatea de a prezenta subiecte de interes pe agenda ECOSOC. Din 1.600 de organizații nonguvernament-



Distribuirea de alimente la 350 de persoane în cadrul proiectului „Furtună și inundații în Făcăieni”

tale cu statutul de *consultativ*, numai 110 dețin statutul de *general consultativ*.

Bugetul global anual al ADRA, de 107 milioane de dolari, îi permite să ajute mai mult de 16 milioane de oameni din întreaga lume. Activitatea ei este într-o continuă creștere. Când vedem imensul impact al programelor implementate sau cât de departe ajung ajutoarele, ne dăm seama de progresul înregistrat. Cu adevărat, resursele sunt binecuvântate de Dumnezeu.

În România, activitatea ADRA a început imediat după Revoluție. În perioada celor 12 ani, au fost derulate sute de transporturi umanitare, fiind distribuite diverse bunuri la zeci de mii de beneficiari aflați în dificultate. Începând cu 17.10.2001, ADRA România a fost înregistrată juridic conform OG 26/2000. Acest lucru îi permite accesul la finanțările externe. Astfel, în 20.06.2001, a fost semnat primul acord de finanțare cu Ambasada Canadei la București, în cadrul Programului Canadian de Cooperare Tehnică în România. Proiectul s-a intitulat „Prevenirea instituționalizării copiilor și a abandonului școlar”, având un buget de 26.387 \$ SUA, cu participarea Ambasadei Canadiene, ADRA Germania și ADRA România. Numai în perioada 2000-2002, ADRA România a implementat 12 proiecte de dezvoltare și 73 proiecte de refacere, în valoare de 967.899 \$ SUA, adresându-se la 75.384 de beneficiari. Mai multe informații despre activitatea desfășurată de biroul ADRA România puteți găsi pe site-ul nostru, la adresa <http://www.intercer.org/adra>.

Deși contextul economic mondial actual nu este deloc favorabil, sperăm că această lucrare își va continua direcția ascendentă, pentru că este o idee binecuvântată de Dumnezeu, căreia i-a venit timpul.



Ajutor umanitar pentru comunitatea de romei din Provița de Jos, județul Prahova

O idee căreia i-a venit timpul

Lumea s-a săturat să asculte predici. Acum vrea să le vadă. Pentru majoritatea oamenilor din ziua de astăzi, mai ales printre generațiile mai tinere, religia a fost testată și abandonată. Ei se îndreaptă spre fanaticii care au provocat groaznicele evenimente de la 11 septembrie în numele lui Allah, se îndreaptă spre haosul din Orientul Mijlociu, spre istoria sângeroasă a persecuțiilor creștine și concluzionează că religia este sinonimă cu dezastrul.

Istoria este adevărată, dar concluzia este greșită. Religia nu este rea în sine, ea este rea doar atunci când este folosită în mod greșit. Religia este legată de speranță. S-a spus că speranța este legată de viitor, este legată de Dumnezeu cerurilor. Și atunci s-a întâmplat ceva; cei care speră și-au pierdut obiceiul să privească la cei din jurul lor. Pentru că au ochii în nori, în viitor, ei au pierdut obiceiul de a se uita în jur, în prezent, și nu-i mai văd pe bărbații și femeile din jurul lor, pe cei care sunt foarte aproape de ei. Astfel a rezultat o combinație nostimă, ceva care se poate observa în toate religiile lumii, o religie a ochilor pierduți în nori.

Sub pretextul speranței, „sfintii” au întocmit un catehism al urii, un fel de rasism religios.

Plecând de la intenții bune din cauza „sfînțeniei” lor, sunt gata să-i judece pe ceilalți – cine nu gândește ca mine, cel care nu se îmbracă la fel ca mine, cei care nu au aceeași culoare ca mine, cei care nu se roagă ca mine devin obiectul judecății aspre. Aș spune chiar că, sub pretextul speranței, „sfintii” au înălțat virtutea indiferenței. Indiferența, cea care ucide ca ura. Pentru că avem ochii pierduți în nori, nu mai vedem suferința celorlalți, nu mai vedem agresiunile, nu se mai vede nedreptatea. Pentru că avem ochii în nori, aș spune că ajungem chiar să justificăm suferința. Justificând opresiunile în numele lui Dumnezeu, în numele credinței, speranța distruge orice urmă de sensibilitate. Astfel se justifică ura, bebelușii mor de foame, oamenii seucid și poți vedea „sfintii” care spun că nu este problema lor, pentru că problema lor este Împărăția lui Dumnezeu. Civilizația noastră L-a respins pe Dumnezeu, a pierdut simțământul Dumnezeului Tată și, pentru că am pierdut simțământul Dumnezeului Tată, nu mai suntem conștienți de existența semenului. Pentru că nu mai avem Tată, nu mai avem frați. În trecut, civilizația noastră a înțeles greșit noțiunea de Tată a



Proiectul „Supa săracului”, desfășurat pe raza comunei Cernica, județul Ilfov

Dumnezeului Tată. Nu s-a reținut decât ideea Dumnezeului dragoste, ideea că Dumnezeu este alături de noi. Și acest lucru nu este fals, ci este poate elementul cel mai important. Însă, în această noțiune, accentul principal nu este doar că Dumnezeu Tată este Bunul Tătic, ci faptul că El este Tatăl tuturor. De aceea, când Biblia vorbește despre El, spune: „Tatăl nostru” – al nostru. Nu poți spune „al nostru” când nu ai pe nimeni lângă tine. Când spui „Tatăl nostru”, spui inclusiv „frații mei”. Astfel, privirea noastră, îndreptată spre Tatăl nostru, spre cer, nu trebuie să se îndepărteze de oameni, ci, dimpotrivă, să se apropie de oameni. Cei care sunt departe de oameni sunt departe de Dumnezeu și cei care sunt departe de Dumnezeu sunt departe de oameni. Isus a spus-o adeseori în parabole: „*Dacă nu sunteți în stare să iubiți pe cei pe care-i vedeți, cum puteți spune că iubiți pe Dumnezeu, pe care nu-L vedeți?!*”

Cea mai bună dovadă a speranței nu este doar mâna îndreptată spre cer, ci este mâna așezată pe umărul celuiilalt, pentru că speranța unește. Religia a dus și duce la o viață nobilă, cu principii dintre cele mai bune. Când religia scapă de atâta dezbateră și când nu este folosită pentru scopuri demagogice și își pune în picioare cizmele de lucru, ea transformă lumea.

Modelul Isus

Printre multitudinea de oameni care au trăit pe acest pământ, o persoană, o viață se deosebește prin puterea ei de a face bine și prin impactul lăsat în urmă – Isus din Nazaret, umilul țăran din Galilea, care are o influență inegalabilă asupra omenirii. Acea viață

continuă să ne uimească, să ne atragă. Este un subiect prea complex ca să îl dezvolt în articolul de față. Un singur lucru vreau să scot în evidență. Religia propovăduită și trăită de acest Om a fost cu adevărat practică. A fost o religie în cizme de lucru.

Isus rareori Se angaja în debateri teologice, dar niciodată nu pleca din fața unei provocări. Când un expert în legea evreiască a încercat să Îl încurce cu niște întrebări, Isus a încheiat discuția spunând o poveste – parabola bunului samaritean. De-a lungul anilor de propovăduire, o frază a fost foarte des rostită: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5,3).

Iată care este cel mai uimitor lucru legat de persoana Domnului Isus. Chiar dacă a avut cea mai intimă relație cu Dumnezeu, din-

tre toate persoanele care au trăit în lumea aceasta, S-a identificat cu cei pe care societatea i-a marginalizat – cu cei săraci, cu cei slabi, cu cei bolnavi și cu cei înlăturați de peste tot.

În ultima Sa parabolă, cu oile și caprele, El ne-a dat de înțeles că relația noastră cu Dumnezeu depinde de felul cum ne comportăm cu cei înfomețați, însetați, bolnavi, străini. „Am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine” (Matei 25,35.36).

Nu putem să scăpăm de puterea acestor cuvinte. Singura religie ce va face diferența este aceea care este pregătită să își pună în picioare cizmele de lucru și să își murdărească mâinile de noroi. Isus a trăit ceea ce a crezut. Majoritatea timpului l-a petrecut mai mult făcând lucruri practice decât predicând. El era tot timpul în mișcare și oriunde mergea aducea speranță, vindecare, o nouă viață celor înfomețați, străini, bolnavi și prizonieri.

Misiunea ADRA la nivel global este punerea în practică a Cuvântului lui Dumnezeu. ADRA este Evanghelia în cizme de lucru. **Este ideea căreia i-a venit timpul.**



În cadrul proiectului „Furtună și inundații în Făcăieni”, au fost distribuite aproximativ opt tone de alimente la aproximativ 350 de persoane

Comitetul de bilanț

Cernica, 26-27 martie 2003

Gabriel Dincă

Într-o atmosferă de mulțumire și recunoștință la adresa lui Dumnezeu, membrii Comitetului Executiv al Uniunii s-au întâlnit, în perioada 26-27 martie 2003, la Cernica, pentru a evalua proiectele și programele bisericii care au fost derulate în anul care s-a scurs. Cu această ocazie au fost prezentate rapoartele din partea departamentelor și instituțiilor bisericii, discutându-se în același timp aspectele care au avut o importanță majoră în atingerea obiectivelor planificate.

Referindu-se la experiențele pe care biserica noastră le-a avut în anul 2002, fr. Bocăneanu, președintele uniunii, amintea: „Sunt bucuros pentru că, după mai mulți ani de scădere continuă a numărului celor intrați în biserică, anul 2002 a restabilit o tendință crescătoare. Dar progresul este încă destul de mic. Comparativ cu investiția, cu eforturile și cu speranțele, rezultatele nu au fost cele pe care le așteptam. Care sunt verigile slabe? Cred că prima este pregătirea superficială a unor programe de mare anvergură. Nu este posibil să continuăm să facem tot ce făceam mai înainte și să și pregătim biserica și localitatea pentru un mare eveniment misionar. Este necesară stabilirea unei liste de priorități pe care s-o urmăm cu toată hotărârea. În curând intrăm în noul an misionar, care este și Anul Mondial al Misiunii. Un asemenea plan, cu asemenea investiții, ne obligă să facem schimbări în administrarea timpului și resurselor. Trebuie să arătăm cât de serioși suntem când adoptăm un proiect de asemenea valoare.

A doua verigă slabă este lipsa de convingere și curaj pentru a-i

conduce pe oameni la decizii. Convingerea că oamenii vor răspunde lucrării Duhului asupra lor nu ține atât de mult de competența tehnică, ci reflectă mai mult nivelul experienței noastre cu Dumnezeu. Nicodim nu conduce pe nimeni la pocăință câtă vreme el însuși nu-i mai cunoaște gustul de multă vreme. Dar înnoirea spirituală a apostolilor în camera de sus, prin rugăciune și revărsarea Duhului Sfânt, a dus la explozia de convertiri și botezuri de la Cincizecime. O experiență similară ne va da și nouă curajul să apelăm la oameni pentru nici mai mult nici mai puțin decât mântuirea.”

Referindu-se la consolidarea noilor membri, fr. Bocăneanu a reamintit necesitatea unui plan sistematic pentru creșterea spirituală a acestora și găsirea echilibrului dintre promovarea imaginii publice și creșterea bisericii, evanghelizare și acțiune misionară. Pentru aceasta însă este nevoie de mai multă dezbateră deschisă și sinceră, în spiritul rugăciunii, pentru ca Duhul Domnului să aibă un câmp bun de acțiune, și rezultatele vor arăta că avem atât „înțelepciune”, cât și „descoperire” de la Dumnezeu.

Bilanțul anului 2002, privit din perspectiva cifrelor statistice, este un tablou cu lumini și umbre, spunea fr. Teodor Huțanu, secretarul uniunii. La sfârșitul anului trecut aveam cu 446 de membri mai puțin decât la începutul anului. În același timp, este îmbucurătoare creșterea numărului de botezuri, pe care dorim s-o vedem și în continuare. Spre deosebire de anii 2000 și 2001, în 2002 această cifră a devenit ascendentă. O tendință

descrescătoare poate fi observată la excluderi.

Ținând cont de faptul că statistica se alimentează practic din strategiile și programele bisericii, ea are ochii îndreptați către direcțiile care pot aduce o revigorare. Iată câteva dintre ele:

- instruirea și susținerea echipelor de conducere ale bisericilor locale, având în vedere că mulți dintre membrii lor sunt recent coopțați, ca urmare a fenomenului emigrației;

- plantarea de noi biserici, atât în zone noi, cât și în cele unde există biserici, dar care nu mai cresc; centrele urbane solicită o atenție specială în acest sens;

- strategii adaptate pentru bisericile „pitice” sau cele rămase fără un minim de membri, tot ca urmare a emigrației;

- reconsiderarea rolului Bibliei și a spiritului de închinare, ca factori vitali pentru reînvierea vieții devoționale personale și de familie, pentru stimularea activității în grupele mici, pentru însănătoșirea și dinamizarea închinării și misiunii bisericii.

Pe plan financiar, privind la anul care s-a scurs în veșnicie, nu putem decât să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările pe care ni le-a oferit. Atunci când comparăm veniturile în zecimi din anul 2002 cu cele din 2001, constatăm o creștere atât absolută, cât și procentuală, spunea fr. Ioan T. Câmpian, trezorerul uniunii. Creșterea reactualizată sau reală în anul 2002 față de anul 2001 a fost de 11%. Acest procentaj de creștere reală este corectat potrivit cu efectele inflației, care în anul 2002 a fost de 17,8%.

În ceea ce privește construcțiile de noi biserici, se constată

Conferința	Zecime (mii lei) 2001	Zecime (mii lei) 2002	Creștere absolută 2002/2001	Creștere 2002/2001 %	Creștere reactuali- zată %	media mbr./an 2001	media mbr./an 2002	media mbr./luna 2001	media mbr./luna 2002
Banat	11.654.812	16.395.007	4.740.195	128,42	109,29	1.662.598	2.336.470	138.708	194.706
Moldova	27.315.073	35.078.265	7.763.192	124,77	106,19	1.910.011	2.478.504	159.168	206.542
Muntenia	34.266.751	42.756.286	8.489.535	131,79	112,17	1.646.332	2.063.129	137.194	171.927
Oltenia	17.580.542	23.170.101	5.589.559	136,61	116,27	1.307.201	1.747.632	108.933	145.636
Trans. N.	11.265.497	15.389.996	4.124.499	128,63	109,47	1.461.533	1.997.404	121.794	166.450
Trans. S.	16.090.923	20.697.604	4.606.681	129,88	110,54	1.690.756	2.188.370	140.896	182.364
Total	118.173.598	153.487.259	35.313.661	130	111	1.613.072	2.135.251	134.449	177.938

o scădere a numărului caselor de rugăciune în construcție începând cu anul 2000 (în anul 2000 erau 206, în 2001 – 162, iar în 2002 – 158), precum și a celor care urmează să înceapă. În perioada 2000-2002, au fost terminate 122 de case de rugăciune (43 în 2000, 34 în 2001 și 45 în 2002).

În luna noiembrie 2002, a avut loc dedicarea Școlii Postliceale Sanitare de la Brăila. Cheltuielile în cursul anului 2002 s-au ridicat la suma de aproape 4 miliarde lei. Costul total al investiției a fost de 6 miliarde lei.

Un alt obiectiv important, care s-a finalizat în cursul anului 2002, este Institutul Biblic de la Stupini. Suma cheltuită în vederea finalizării acestui obiectiv în anul 2002 a fost de 3,7 miliarde lei.

Anul 2002 s-a remarcat și prin amenajarea studioului de producție video pentru programele prezentate pe postul de televiziune Realitatea TV. În prezentarea raportului Centrului de producție video, fr. Mihai Gâdea amintează: „În septembrie 2002, Uniunea Română lansa, pe postul de televiziune REALITATEA TV, seria de programe zilnice ÎN CENTRUL ATENȚIEI. La emisiunea de debut, fr. Adrian Bocăneanu afirma că acest proiect este 'un act de prezență', o preocupare serioasă față de problemele și nevoile unei lumi în căutare, o afirmare a valorilor în care credem. Am stabilit câteva obiective și, în această perioadă, am încercat să le îndeplinim. Iată-le pe scurt:

Construirea unei imagini publice pozitive a Bisericii Adventiste

Unul dintre cele patru obiective ale bisericii pentru perioada aceasta este construirea unei imagini pozitive în societate a adventismului. Prezența în cadrul programelor a personalităților și instituțiilor adventiste oferă ocazia publicului de a cunoaște într-o lumină pozitivă preocupările și mesajul nostru. Amplasarea studioului din care se realizează această emisiune, în sediul uniunii, face ca o serie importantă de personalități să intre în contact direct cu reprezentanții bisericii.

Transmiterea mesajului adventist

În fiecare duminică studiourile noastre produc o emisiune spirituală, cu un mesaj specific. *Viața la superlativ* este emisiunea în care mesajul biblic să fie rostit atât de pastori locali, cât și de vorbitori cu o bogată experiență în domeniul televiziunii, cum ar fi Mark Finley sau Dwight Nelson.

Realizarea unor contacte importante

Pentru realizarea acestor programe, au fost prezente în studioul nostru personalități importante din societatea românească: **oficialități guvernamentale** (ministrul educației și cercetării, Ecaterina Andronescu; ministrul sănătății și familiei, Daniela Batoș; ministrul culturii și cultelor, Răzvan Theodorescu; ministrul

integrării europene, Hildegard Puwak), **personalități culturale** (președintele Academiei Române, Eugen Simion; acad. Constantin Bălăceanu Stolnici; acad. Dan Berindei, Octavian Paler, Horia Roman Patapievici), **personalități politice**: (Emil Constantinescu, fost președinte; Petre Roman, senator, fost prim-ministru; Theodor Stolojan, președinte PNL.

Credibilitatea

Una dintre problemele cu care ne-am confruntat de-a lungul timpului a fost lipsa credibilității. Din cauza dezinformării și a unei prezențe precare în media, asupra bisericii noastre au planat multe suspiciuni. Unii dintre invitați nu și-au ascuns surprinderea pentru demersul nostru, recunoscându-și ignoranța. Pe de altă parte, prezența reprezentanților Bisericii Adventiste alături de personalități ale vieții publice, ale lumii academice, ale societății civile a adus un plus considerabil de credibilitate.”

Privind acum la toate aceste evenimente care s-au derulat de-a lungul anului trecut, la bucuriile și întristările pe care le-am simțit, putem spune că mâna lui Dumnezeu ne-a călăuzit până aici. Suntem recunoscători Tatălui Ceresc pentru toate proiectele desfășurate pe întregul cuprins al țării, iar pentru viitor dorim aceeași călăuzire divină, pentru a fi scutiți de greșeli și a fi în armonie cu voința Sa.

Perspective și oportunități în colportaj

Noile tehnici de comunicare fac posibilă o nouă modalitate de vestire a Evangheliei – aceea prin sistemul NET, prin care Cuvântul poate ajunge la un număr nelimitat de ascultători. Cu toate acestea, formele tradiționale ale propovăduirii ocupă încă un loc important în îndeplinirea misiunii bisericii. În special lucrarea de colportaj – în care se îmbină comunicarea vie de la persoană la persoană cu aceea prin cărțile tipărite – s-a dovedit a fi o ramură de succes a evanghelizării.

În ultima vreme însă, în dezvoltarea colportajului a apărut o stagnare, chiar un regres. În anii trecuți, ne-am confruntat cu o adevărată criză legată de această lucrare. Cauzele crizei pot fi rezumate astfel:

1. Diminuarea rapidă a eficienței activității atât comerciale, cât și misionare. Sărăcia din societatea românească a îngreunat situația și face ca un număr redus de persoane să aibă capacitatea de a cumpăra literatura noastră. La aceasta se adaugă procesul de secularizare, adică de scădere a interesului religios, și, desigur, „conurența” din partea firmelor comerciale și a sectelor, ai căror reprezentanți bat aproape zilnic la ușa omului.

2. Ca urmare a acestui fapt, câștigul realizat de colportori nu le putea asigura traiul. Apăsăți de griji materiale și fără succesul misionar dorit, majoritatea colportorilor și-au pierdut încrederea în posibilitatea de a face o lucrare deosebită prin colportaj.

3. În consecință, mulți colportori și-au căutat de lucru în străinătate, iar dintre cei rămași, puțini erau decise să lucreze mai departe cu seriozitate. O treime din numărul total figura doar în evidența colportajului, fără însă să lucreze. Aveam tot mai mulți colportori doar cu numele.

O etapă nouă

O serie de măsuri de mare importanță, luate de comitetul uniunii și de casa de editură, au deschis o nouă etapă în dezvoltarea colportajului, marcată de cerințe și oferte superioare de la și pentru colportori, dând colportajului statutul de „ramură de elită” a lucrării de evanghelizare. În cele ce urmează, prezentăm câteva dintre aceste măsuri.

Angajarea cu carte de muncă

Când editura noastră a dobândit personalitate juridică, a putut să încheie contracte de colaborare cu colportorii. Dar, la început, contractul acesta nu garanta asigurarea de sănătate și cea socială pentru cei angajați. Pe parcurs, legislația a rezolvat și acest aspect, fără să asigure însă drepturi depline celor cu contract de colaborare. Hotărârea editurii de a-i angaja pe cei mai buni cu carte de muncă a fost pasul așteptat de mult. De la 1 martie a intrat în vigoare noul cod al muncii, care face posibilă angajarea cu contract de muncă a tuturor acelor care pot lucra în mod constant și pot realiza o normă minimă de vânzare stabilită de editură, indiferent dacă își dedică din timpul lor opt, șase, patru sau două ore pe zi.

„Oxygen” pentru colportaj

O măsură de aceeași importanță, dacă nu chiar mai mare, este decizia uniunii de a sprijini colportajul cu o sumă destul de însemnată. Dacă un colportor primea înainte 2,3 milioane de pe urma unei vânzări de 10 milioane de lei, acum câștigul lui este de peste 4 milioane la aceeași vânzare. Este vorba deci de dublarea venitului unui colportor, ceea ce conduce în mod fericit la un confort psihic atât de necesar, ca să se poată dedica și misiunii spirituale de a-i salva pe cei pierduți.

Lazăr Forrai

director,
Departamentul
Publicații,
Uniunea Română

Educatori de viață sănătoasă

O nouă dimensiune în activitatea colportorilor apare o dată cu încheierea unui protocol cu Institutul de Sănătate Publică de pe lângă Ministerul Sănătății. Conform acestui protocol, ISP își aduce contribuția la pregătirea colportorilor ca educatori sau vectori de sănătate publică, eliberându-le și un certificat de absolvire a acestor cursuri. Mai mult decât atât, în virtutea acestei colaborări, suntem invitați să participăm sau, în unele cazuri, să inițiem organizarea unor campanii naționale de îmbunătățire a stării de sănătate a populației. În acest sens, s-a încheiat și cu Ministerul Educației și Cercetării un protocol asemănător, pentru a desfășura aceeași activitate în cadrul unităților de învățământ. Sunt niște deschideri de uși cu totul neașteptate, niște oportunități nevisate mai înainte. Este marea provocare care se face astăzi în primul rând colportajului, dar și tuturor acelor departamente care își pot aduce contribuția la această lucrare.

Vreți să trăiți mai bine?

Este întrebarea la care nimeni n-ar răspunde cu **nu** când este vorba despre starea sănătății fizice, psihice, spirituale sau despre mulțumirea de a trăi în relații bune cu semenii. Cu această întrebare bat colportorii la ușile instituțiilor și locuințelor particulare. Ei îi atrag pe oameni cu o ofertă de serviciu specială: testarea gradului de sănătate și de risc pentru diverse boli. Oferta lor mai cuprinde și prezentarea unor mici seminarii despre un stil de viață sănătos. Tot mai mulți colportori pot fi văzuți cu o geantă de cărți într-o mână și cu două aparate în cealaltă mână: aparatul pentru măsurarea tensiunii arteriale și

acela pentru stabilirea procentului de grăsime din organism, punând în felul acesta în evidență doi factori importanți de risc. Urmează prezentarea convingătoare a avantajelor unui nou mod de viață și, în final, oferirea de literatură pe teme de interes. Experiența colportorilor este foarte încurajatoare. Aproape



peste tot ei sunt primiți cu mare interes. Evident, toate acestea se reflectă și în volumul mare de cărți vândute, care apoi se concretizează într-un câștig financiar mai mare. Dotarea colportorilor cu aparatele necesare face parte din programul de prioritate atât al editurii, cât și al Asociației pentru Sănătate, Educație și Familie.

Stupiniul vă așteaptă!

Din cele de mai sus, reiese că față de colportorii care urmează să lucreze și în calitate de educatori de sănătate se ridică niște exigențe sporite atât în ceea ce privește aptitudinile corespunzătoare, cât și pregătirea profesională, pentru a fi capabili să țină seminarii și expuneri publice într-un mod convingător. De aceea, școala de formare a unor

astfel de lucrători, de la Stupini, ocupă un loc special în planul de dezvoltare a colportajului. Învățământul se face după sistemul modulelor, de două săptămâni – cursuri intensive – la absolvirea cărora se obține un număr corespunzător de credite. Primul modul urmărește instruirea în arta de a lucra cu oamenii, al doilea îi pregătește ca misionari medicali sau educatori de sănătate. Colportorii care activează deja urmează să facă modulul doi, și anume pregătirea ca misionari medicali sau educatori de sănătate. Cei care încep colportajul acum trebuie să facă și modulul unu ca pregătire de bază, pentru a-și însuși arta de a lucra cu oamenii. Pe parcurs, în spiritul educației continue, apar și alte module pentru perfecționarea profesională a acelor care au de făcut o lucrare de asemenea dimensiuni.

Faceți-vă colportori/educatori de sănătate!

Aminteam mai sus că stăm în fața unei provocări nemaiîntâlnite până acum. Ni se îndreptățează o lucrare de mari proporții și de exigențe deosebite în cadrul unor colaborări multiple. Să desfășurăm campanii de promovare a principiilor sănătății și de educare a populației în spiritul acestor principii. Oare vom face față acestor sarcini imense? Vom fi în stare să exploatăm la maximum ocazia unică ce ni se oferă prin grija lui Dumnezeu? Oare se vor găsi sute și sute de tineri și tinere sau chiar mai vârstnici care să simtă că trebuie și pot să facă ceva pentru cauza lui Dumnezeu în această țară? Sperăm că apelul constant care se desprinde din Cuvântul lui Dumnezeu, vizând nevoile marelui seceriș, nu va trece fără efect pe lângă urechile acelor care ar putea să devină lucrători în ultimul mare seceriș.

Se poate cere un semn de la Dumnezeu?

Iată într-adevăr o întrebare care poate fi „încuietătoare” pentru orice creștin sincer. Lumea în care trăim este gata să treacă în cealaltă extremă: de la scepticism afișat triumfător la misticismul cel mai îngust. Dintotdeauna oamenii au folosit mijloace diverse pentru a sonda viitorul și au luat decizii având sentimentul că o putere transcendentă poartă răspunderea acestora: interpretarea viselor, horoscopul, consultarea mediilor spiritiste și, mai nou, a experților în viitorologie. Pentru creștinii care se bazează pe autoritatea Bibliei, s-ar părea că lucrurile sunt cât se poate de clare: în cazul unui impas decizional, un semn cerut lui Dumnezeu poate tranșa orice neclaritate.

Se poate cere un semn de la Dumnezeu? În timpurile biblice, lucrul acesta se făcea, dar în zilele noastre există mai degrabă o tendință generală spre neîncredere. Totuși mulți sunt convinși că Dumnezeu este întotdeauna gata să răspundă în aceeași manieră, ba chiar unii mărturisesc experiențe fascinante. Iată exemplul lui Sorin V. care s-a rugat, apoi a deschis Biblia la întâmplare și a pus degetul pe un text oarecare. A deschis apoi ochii, a citit textul și a luat o decizie influențată direct de ceea ce a crezut el că este un semn din partea lui Dumnezeu. Deși această metodă nu este împărtășită de toți credincioșii, mulți creștini sinceri se simt derutați, neștiind ce poziție să adopte și cum să răspundă la întrebarea din titlu. Acest articol nu are altă menire decât de a contura un cadru, punctând și sistematizând exemplele Bibliei pe baza cărora se vor trage concluziile cuvenite.

1. Prima clasificare: SEMN CERUT – SEMN ACORDAT

Este posibil să clasificăm exemplele de semne găsite în Biblie în funcție de două chestiuni fundamentale: cine cere sau

propune un semn și cine fixează modalitățile (locul, data și felul semnului).

A. Dumnezeu propune și Dumnezeu dispune

Acest caz apare frecvent în Vechiul Testament. Dumnezeu anunță că va acorda omului un semn, apoi desemnează El Însuși ceea ce va constitui semnul promis. Adesea, nu este vorba decât de reacția omului la propunerea lui Dumnezeu. Exemplu:

- **Moise** cazul 1 – Ex. 3,11.12 (slujirea lui Dumnezeu pe Sinai)
- **Aaron** – Num. 17,1-11 (toiagul care a înflorit)
- **Eli** – 1 Sam. 2,31-36 (moartea fiilor săi)
- **Saul** – 1 Sam. 10,1-13 (ungerea ca rege și întoarcerea acasă, când a proorocit)
- **Ieroboam** – 1 Împ. 13,1-5 (altarul despicat și cenușa risipită)
- **Ezechia** cazul 1 – 2 Împ. 19,29-31 (recoltele prezise)
- **Ieremia** – Ier. 44,24-30 (înfrângerea lui Faraon)

În Noul Testament, perspectiva este sensibil diferită. Semnul „cade” avers/revers, precum o monedă aruncată, nefiind anunțat, astfel că omul nu are de ales decât să creadă sau să respingă solia venită prin semn. Am putea cita ca exemple minunile Domnului Hristos, ca semne ale autorității mesianice. Reacțiile participanților au fost întotdeauna polarizate în pro și contra (Luca 11,14.15). Să reținem și darurile spirituale date Bisericii apostolice, între altele vorbirea în limbi, glosolia (1 Cor. 14,22-25). Pavel precizează că acestea constituie semne, fie pozitive, edificând credincioșii, fie negative, confirmând împietrirea inimii celor care nu cred.

Un caz unic în Biblie îl găsim la Ahaz (Isaia 7,10-16) pe care Dumnezeu l-a invitat să propună un semn, dar care a refuzat, „ca să nu ispitească pe Domnul”.

Ovidiu
Rădulescu
*Hot Springs,
SUA*

Isaia s-a văzut atunci constrâns să-i propună el însuși semnul pe care Dumnezeu i-l va da – Ema-nuel.

B. Omul propune și Dumnezeu dispune

În această categorie, pot fi enumerate patru exemple clasice:

- **Avram** – Gen. 15,7-21 (focul ce trece printre animalele despicate – legământul)

- **Moise** cazul 2 – Ex. 4,1-9 (toiagul-șarpe și mâna leproasă, ca semn al autorității lui)

- **Zaharia** – Luca 1,18-22 (muțenia lui, ca semn al nașterii lui Ioan Botezătorul)

- **Iudeii** – Mat. 12,38-40; 16,1-4; Ioan 2,18-22; 1 Cor. 1,22 (semnul lui Iona și rezidirea templului dărâmat în trei zile)

Să observăm cum situația de facto se deteriorează de-a lungul timpului. Semnul este acordat fără probleme lui Avram, îi este îngăduit șovăielnicului Moise, îi este aplicat ca un fel de pedeapsă necredinciosului Zaharia și refuzat „paparazzilor” iudei, vânători de senzațional. Analizând această perspectivă, suntem călăuziți categoric spre a privi critic, cu rezerve, acest gen de semne, mai ales în lumina exemplelor din Noul Testament. Putem aminti aici și o variantă a acestei categorii de semne:

- **Ezechia** cazul 2 – 2 Împ. 20,8-11 (umbra care se întoarce pe cadranul solar)

Aici Dumnezeu propune o alternativă și omul alege varianta care i s-a părut mai dificilă, mai miraculoasă, ca semn al puterii Cuvântului profetic.

C. Omul propune și tot el fixează modalitățile

Acest caz, în care omul cere un semn și tot el îi indică lui Dumnezeu ce anume dorește să vadă ca semn, nu este nici foarte rar, dar nici foarte des întâlnit în Scriptură. Să enumerăm:

- **Eliazar** – Gen. 24,10-17 (fata care i-a adăpat cămilele, mireasă pentru Isaac)

- **Ghedeon** cazul 1 – Jud. 6,17-24 (jertfa de mâncare primită de Îngerul Domnului)

- **Ghedeon** cazul 2 – Jud. 6,36-40 (semnul cu roua și lâna)

- **Ionatan** – 1 Sam. 14,6-15 (reacția filistenilor: „suiți-vă să vă arătăm ceva”)

Nu se face o menționare expresă a acceptării de către Dumnezeu a acestui mod în care oamenii Îl abordează. În toate cele patru cazuri însă, împlinirea semnului este probatorie. Având în vedere tematica studiului nostru, este evident că semnele din această categorie ne vor reține atenția.

2. A doua clasificare: GRADUL DE PROBABILITATE A SEMNULUI

Mergând în aceeași direcție, a clasificării exemplelor biblice, putem ordona semnele pe o axă, începând cu cele mai „miraculoase” și terminând cu cele „naturale”. Cu alte cuvinte, de la extraordinar la ordinar, de la cele mai puțin probabile a se întâmpla, privind lucrurile prin prisma umană, mergând spre lucruri obișnuite, care se pot întâmpla oricând.

Printre semnele absolut extraordinare, miraculoase, reținem:

- toiagul-șarpe și mâna leproasă la Moise, cazul 1;

- umbra întoarsă pe cadranul solar pe vremea lui Ezechia, cazul 2;

- semnul cu lâna la Ghedeon, cazul 2;

- altarul despicat și mâna paralizată a lui Ieroboam;

- focul ce a trecut printre animalele despicate în cazul lui Avram;

- toiagul înflorit al lui Aaron;
- „semnul lui Iona” vestit de Isus iudeilor, în legătură cu moartea și învierea Sa;

- darurile spirituale, mai ales darul limbilor, oricare ar fi interpretarea acestei manifestări a Duhului.

În unele dintre aceste cazuri, elementul obișnuit este dublat de elementul extraordinar:

- Persoana misterioasă – teofania lui Avraam, Însuși Domnul + focul ce mistuie jertfa;

- Drumul lui Saul și întâlnirile lui + Duhul care îl ia în stăpânire și-l face să proorocească;

- Nașterea Copilului în cazul lui Ahaz, în dublă perspectivă, una apropiată (fiul regelui sau al unui profet?) și una îndepărtată (Mesia).

Din punct de vedere omenesc, unele evenimente anunțate ca semne apar a fi foarte improbabile, aparținând de sfera miraculosului, cu toate că poartă în sine un simbol cât se poate de natural. Este cazul închinării întregului Israel pe Sinai, semn propus lui Moise (cazul 1) în timp ce poporul încă era în robia egipteană. La fel este și în cazul recoltelor prezise lui Ezechia (cazul 1) chiar în perioada când orașul era asediat.

În sfârșit, găsim patru exemple absolut obișnuite, fără nimic miraculos în ele însele:

- înfrângerea lui Faraon

- anunțată de Ieremia ca semn al dezastrului ce se apropia;

- moartea fiilor lui Eli în luptă;

- atitudinea binevoitoare a viitoareii soții a lui Isaac în cazul Eliazar;

- reacția filistenilor la apariția lui Ionatan („suiți-vă să vă arătăm ceva”).

3. A treia clasificare: RAPORTUL DINTRE SEMN ȘI CEEA CE ÎL CONFIRMĂ

La modul general, un semn este cerut pentru a confirma o făgăduință, o poruncă divină etc. Este deci posibil ca semnul să întrețină un raport mai mult sau mai puțin direct cu evenimentul pe care trebuie să-l confirme și am putea împărți cazuistica biblică în funcție de aceasta.

A. Raport inexistent sau foarte limitat

Atunci când Ghedeon Îl „pro-bează” pe Dumnezeu cu lâna, pentru a i se confirma misiunea de eliberator de sub Madian, el primise deja un prim semn: vizi-ta Îngerului. Nu există în acest caz absolut nici o legătură între semnul propriu-zis, lâna uscată sau plină de rouă, și chestiunea de care el vrea să fie sigur – ori-ginea dumnezeiască a ordinului său de a trece la atac. Ezechia este în aceeași situație atunci când Dumnezeu îi propune semnul cu umbra ce se întoarce pe cadranul ceasului solar. Nu vedem aproape nici o legătură între darea timpului înapoi în manieră Star Trek și favoarea acordată regelui. Poate doar la modul filozofic, pentru că Dum-nezeu a demonstrat cu acea oca-zie că este Stăpânul nu doar al spațiului, ci și al timpului, dând înapoi ceasul biologic al regelui cu 15 ani (2 Împ. 20,8-11). La Moise nu găsim nici o legătură directă între un toiag transfor-mat în șarpe, o mână ce devine leproasă și apoi se vindecă la fel de miraculos, pe de o parte, și misiunea lui în Egipt, pe de altă parte. Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, a fost sancționat pentru necredința sa, rămânând mut până la nașterea fiului pro-mis. Nu se poate face nici o legă-tură vizibilă între semn (muțenia tatălui) și împlinirea lui (nașterea copilului). Poate doar existen-ța unei legături între greșeala necredinciosului și pedeapsă.

B. Raporturi complexe, meta-forice sau ambigue

Am observat cum profețiile ce-L anunțau pe Emanuel-Mesia sunt situate pe un dublu plan:

- În plan apropiat, Ahaz înțelege acest semn ca fiind o confirmare de ordin succesoral-cronologic: țara va fi eliberată înainte ca Fiul de Rege, Odrasla așteptată, să distrugă răul și să instaureze binele.

- În perspectivă îndepărtată, acest semn nu se va împlini pe deplin decât prin nașterea lui Mesia. În acest ultim caz, rela-ția este cât se poate de directă, Mesia fiind El Însuși Eliberatorul.

Iudeii contemporani cu Isus au obținut, în urma cererii lor exprese, un semn la fel de **com-plex**, pe care nu l-au înțeles: Iona și peștele. Cât despre glosolalie, complexitatea acestui semn reie-se din însuși textul biblic: 1 Cor. cap.14. Este un semn pentru necredincioși sau, dimpotrivă, se adresează celor șovăielnici din biserică, pentru a le cimenta încrederea?

Printre **simboluri**, trebuie să amintim cazul lui Ieroboam. Altarul despicaț, cenușa risipită pe pământ și mâna uscată sunt tot atâtea imagini sugestive ale blestemului sterilității, spre deosebire de cazul lui Aaron – alegerea omului potrivit pen-tru slujbă prin toiagul înflorit. Când Dumnezeu îi făgăduiește lui Moise că israeliții se vor închina pe Sinai, când îl anunță pe împăratul Ezechia că într-un viitor apropiat recoltele mănoase vor salva poporul de la foamete, suntem puși în fața unor semne **ambigue**, pentru că ele urmează a fi, de fapt, împlinirea a ceea ce trebuiau să confirme. Ca des-fășurare în timp, ordinea este inversată: 1 – semn făgăduit; 2 – promisiune împlinită; 3 – semn materializat, vizibil. În principiu, punctul trei ar fi trebuit să fie înaintea celui de-al doilea.

C. Raport direct

- Ionatan a considerat că invitația bațjocoritoare a filiste-nilor lasă să se transpară voința lui Dumnezeu.

- Ghedeon I-a propus o jertfă Vizitatorului, fiind conștient că numai Dumnezeu Însuși ar fi acceptat.

- Proaspătul rege Saul pri-mește un dar „regal” – Duhul Sfânt, care să-l ajute în misiunea lui deloc ușoară.

Putem discerne cu ușurință raporturi încă și mai directe în următoarele trei cazuri:

- Pentru Eliazar, politețea Rebecăi a fost semnul valorii ei ca „marfă” superioară pentru fiul stăpânului său.

- Moartea fiilor lui Eli – sem-nul lepădării de către Dumnezeu a acestei familii de preoți.

- Înfrângerea lui Faraon (Ier. 44,29.30) reprezintă, pentru Iere-mia, confirmarea avertismentelor sale.

4. OBSERVAȚII CE DECURG DIN ACESTE CLASIFICĂRI

Din compararea ultimelor două puncte, se conturează foar-te clar o concluzie: semnele cele mai „miraculoase” sunt, de fapt, acelea care întrețin cele mai puține legături cu evenimentele pe care le confirmă. Și, din contră, se poate observa un raport foarte direct dintre semn și confirmare în rugăciunea lui Eliazar, singu-rul caz de semn „natural” în care omul propune și tot el fixează regulile „jocului”. Să ne amintim de Ghedeon, cazul 2: experiența cu lâna este de-a dreptul extraor-dinară, dar nu există absolut nici o legătură între lâna-rouă, pe de o parte, și misiunea încredințată lui, pe de altă parte. Să formu-lăm un **principiu**: La modul general, cu cât un semn este mai natural, cu atât mai mult va întreține raporturi directe cu ceea ce îl confirmă.

Dacă ne vom extinde compa-rațiile și în sfera primei clasificări (semn cerut – semn acordat), putem observa și alte elemente importante. Atunci când Dum-nezeu are inițiativa în întregime (El propune semnul și tot El fixează modalitățile), nu prea întâlnim elementul „senzațional”. Poate doar în cazurile în care Dum-nezeu are de-a face cu încăpățâna-rea și necredința omului, ca la Ieroboam sau rivalii de slujbă ai lui Aaron. Însă atunci când omul este acela care cere un semn, dar

Dumnezeu fixează modalitățile, ne găsim în general în domeniul „miraculosului” (toiagul-șarpe în mâna lui Moise este emblematic pentru acest gen). Să nu scăpăm din vedere, atunci când ne aflăm pe acest teren supranatural, atitudinea critică a perspectivei Noului Testament (Matei 12,39).

Să delimităm acum și genul de semne care ne interesează cel mai mult, și anume cele pe care omul le cere, mergând până acolo încât tot el fixează și ceea ce ar trebui să fie. Am subliniat deja opoziția dintre experiența miraculoasă, dar total neproductivă, a lui Ghedeon și cea a lui Eliazar. Cazul lui Eliazar poate fi așezat alături de cel al lui Ionatan, deoarece sunt întrucâtva similare. Nu este nimic extraordinar a cere să distingi o fată harnică și politicoasă. Tot așa, nu este nimic miraculos în atitudinea filistenilor, care ar fi putut la fel de bine să spună și „opriți-vă acolo unde sunteți”. Încredințarea lui Ionatan a fost determinantă.

5. CUM SĂ PROCEDĂM? SE POATE CERE UN SEMN DE LA DUMNEZEU?

Așa cum am afirmat, atitudinea critică neo-testamentară în domeniul cererii de semne este canalizată, înainte de toate, împotriva căutării miraculosului, senzaționalului. Pe de altă parte, nu este chiar atât de sigur dacă mentalitățile de genul Eliazar sau Ionatan ar trebui condamnate sau încurajate. Eliazarii de astăzi au dreptul la o alternativă. A iubi înseamnă, înainte de orice, a compara și apoi a alege, în această ordine. Iar risca lui Ionatan s-a dovedit a fi câștigătoare doar datorită curăției sale de inimă. Într-un alt caz celebru de „loterie sfântă”, raportat în Fapte 1,15-26, organizatorii L-au „obligat” pe Dumnezeu să răspundă. „Doamne, Tu, care cunoști inimile tuturor oamenilor,

arată-ne pe care din acești doi l-ai ales” – un mod neelegant de a impune un nume din doar doi candidați. În mod normal, ar fi trebuit să fie în urnă și un bilețel în alb, pentru viitorul apostol al neamurilor. Pavel a fost, de fapt, cel de-al doisprezecelea apostol.

În orice caz însă, chiar și un conservator temperat, așa cum se consideră autorul acestor rânduri, nu trebuie să excludă a priori posibilitatea ca și credincioșii de astăzi să caute voia lui Dumnezeu printr-un semn care să le-o indice neechivoc. Având în vedere implicațiile subiectului, am putea formula două reguli cât se poate de pertinente și chiar esențiale, de care orice căutător de semne trebuie să țină seama:

Regula 1 – Semnele nu trebuie să ia locul unei cercetări personale a Cuvântului lui Dumnezeu, cercetare însoțită de (post și) rugăciune, în măsura în care acest privilegiu al fiecărui credincios studios poate trasa drumul care trebuie urmat în rezolvarea respectivei probleme.

Regula 2 – Cererea unui semn nu trebuie să ia niciodată forma unei alternative (gen avers/revers, ca la risică), acțiune care să-L „obligă” pe Dumnezeu să răspundă.

Să exemplificăm un gen de semne pe care comitetele însărcinate să administreze și să vegheze la bunul mers al lucrării îl consideră a fi general valabil și probat de pionierii noștri. Să presupunem că un teren de construcție sau o clădire sunt de vânzare într-o localitate în care este nevoie de o biserică, dar la un preț ce depășește posibilitățile financiare ale comunității sau conferinței respective. Comitetul fixează atunci un preț limită: dacă proprietarul consimte să coboare prețul cerut până la acea limită, comitetul va fi gata să vadă în aceasta un semn

pozitiv, venit din partea lui Dumnezeu, ca răspuns la rugăciuni. În caz contrar, semnul va fi interpretat ca fiind negativ și atunci o altă proprietate va fi luată în considerare. Acest fel de a privi lucrurile este comparabil cu exemplul lui Ionatan în acțiune și compatibil cu prudența la care suntem îndemnați prin Spiritul Profetiei. (Y. Bourquin – „Bine, rob bun și credincios”, SDT 2001)

În fiecare zi luăm decizii.

Unele de rutină, iar altele de importanță capitală. Este esențial să menținem un spirit de rugăciune permanent la lucru. Să nu uităm că Dumnezeu ne-a oferit:

- Cuvântul Său ca să ne „învețe, să mustre, să dea înțelepciune în neprihănire...”
- Exemplul desăvârșit, Isus.
- Suntem creați după chipul divin, cu inteligență și imaginație, care, dacă sunt sfințite printr-o relație de prietenie cu El, ne ajută să găsim soluția potrivită.

Da, Dumnezeu poate fi provocat și astăzi să răspundă prin semne credincioșilor secolului XXI. Dar personal sunt convins că El dorește să ne desăvârșim ucenicia, asumându-ne responsabilități fără ajutorul semnelor. Este experiența mea personală, pentru care Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Aceasta mi-a permis să îmi asum răspunderi sub privirile Sale, bazat pe făgăduințele Bibliei și pe rugăciune. Educația, întemeierea familiei, munca la „facerea corturilor”, lucrul cu sufletele, toate nu sunt decât provocări spre maturizarea caracterului și credință totală în căile lui Dumnezeu (Rom. 8,28). Să nu facem din semne o corabie pentru a fugi la Tars, din fața responsabilităților noastre în această viață. În El totul este Da și Amin. Din perspectivă veșnică, evident.

Bătălia

pentru

Sanctuar (VI)

Acest articol continuă serialul „Bătălie pentru Sanctuar”, început în martie 2002.

Judecata – tema cărții lui Daniel
În ciuda dificultății tehnice obiective – textual-gramaticale, istorice, hermeneutice – discutate în articolul anterior, profeția lui Daniel despre Judecata premilenială este suficient de clară, dacă ne concentrăm asupra datelor sigure. Până și datele aproximative sunt relevante, fiindcă ele se armonizează în concertul acestor profeții extraordinare.

Prof. Jacques Doukhan, de la Universitatea Andrews, a surprins foarte exact importanța și centralitatea acestei teme a Judecății într-o schemă a structurii literare a cărții lui Daniel.¹ Partea aramaică a ei (cap. 2-7) formează o structură simetrică, în care secțiunile sunt paralele invers și stau în strânsă legătură cu viziunile ebraice (cap. 8-12), care au aceeași structură. Joncțiunea celor două structuri simetrice este capitolul 7, centrul teologic al cărții, cu tema Judecății divine și a Împărăției veșnice. (Cifrele din **Schema 1** reprezintă capitolele.)

În timp ce primul capitol este introductiv pentru toată cartea și nu pare să se înscrie în schema structurii, celelalte se aliniază perfect, două câte două, după cum urmează:

Cap. 2 și 7: Cele patru împărății pământești și împărăția cerească.

Cap. 3 și 6: Proba credinței în conflictul privitor la **încinare**.

Cap. 4 și 5: **Pedeapsa** divină asupra împăraților Babilonului.

Aceste secțiuni însă reflectă tema Judecății, deoarece fiecare experiență povestită în cap. 1-6 reprezintă un conflict spiritual între Ierusalim și Babilon, în care intervine judecata divină, care restabilește dreptatea: coboară pe reprezentanții Babilonului și înalță pe fiii Ierusalimului. Daniel trebuie să fi iubit această Evangheligie a Judecății, din moment ce până și numele pe care i l-au dat părinții arată spre Judecata lui Dumnezeu.

Capitolele 10-12 ale cărții formează o

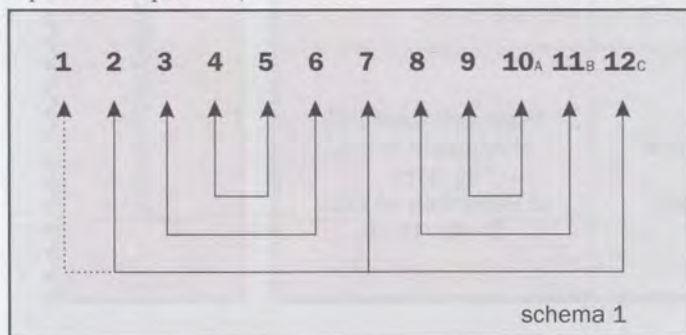
singură secțiune, care a fost împărțită de editori, acum câteva secole, în locuri nepotrivite. Totuși, ea poate fi împărțită în trei:

A. 10,1 – 11,2a.

Viziunea lui Michael și dialogul cu Gabriel.

B. 11,2b – 12,3. Marea profeție a lui Gabriel.

Florin Lăiu
profesor,
ITA, Cernica



C. 12,4 –13. Dialog cu Michael.

Având în vedere cele de mai sus, capitolele profetice ale cărții (viziunile) se înscriu în aceeași structură chiastică, după cum urmează:

Cap. 7 și 12: Taina celor 3½ vremi și timpul sfârșitului.

Cap. 8 și 11: Conflictul dintre Antichrist și poporul Sanctuarului.

Cap. 9 și 10: Rugăciuni pentru Sanctuar și răspunsul lui Gabriel.

După cum se poate observa, al doilea chiasm se concentrează asupra temei nedreptății și reîndreptării Sanctuarului și asupra tainei pecetluite a timpului sfârșitului.

Judecata premilenială în Daniel 7

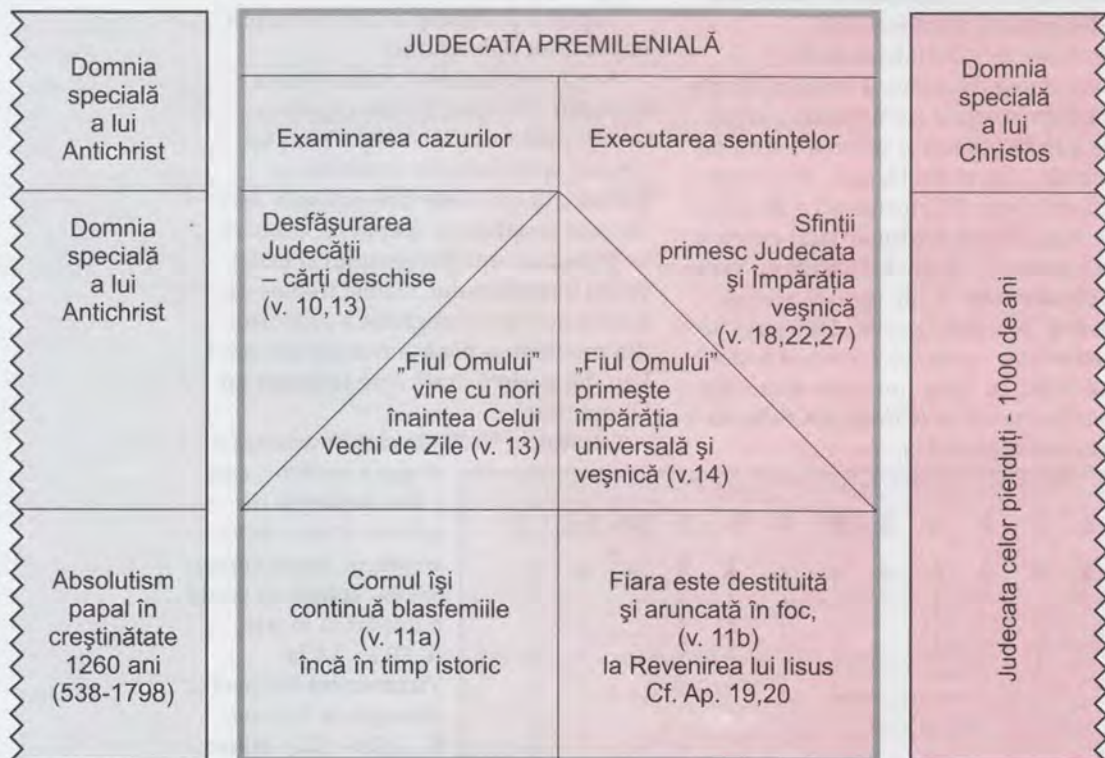
Având în minte cele menționate sub titlul de mai sus, să observăm ce informații ne dă viziunea din capitolul 7 cu privire la timp. Observați cu atenție Schema 2.

Se poate observa foarte bine că Judecata din Daniel 7 este în doi timpi. Mai întâi cercetare („cărți deschise”), apoi sentințe și executări. Două sentințe se dau: una împotriva Fiarei și a Cornului ei, iar cealaltă, în contrast, în favoarea Omului Reprezentativ („Unul ca un fiu al omului”) și a sfinților Lui. Accentul este pus pe răsplata sfinților care moștenesc împărăția și primesc judecata împreună cu Christos. Logica simplă ne arată că, dacă în urma acelei judecăți de cercetare din Daniel 7 se dau două sentințe – una pentru Antichrist și alta pentru ai lui Christ –, rezultă că această cercetare cuprinde pe sfinții lui Dumnezeu și nu este o simplă condamnare a Fiarei. Cercetarea se face atât pentru a separa pe sfinții falși de cei veritabili – chiar și cornul pretinde a fi sfântul lui Dumnezeu! –, cât și pentru a hotări răsplata dife-

rențiată a sfinților, restabilind onoarea lui Dumnezeu în fața întregului univers. Judecata Fiarei/Cornului este cealaltă față a judecății divine, o judecată îndreptată împotriva Fiarei ca organism politico-religios, care va fi aruncat în Lacul Focului la începutul mileniului (cf. Ap. 19,20).

Viziunea din Daniel 7 ne indică și timpul acestei judecăți premileniale, cu anumită aproximație: după domnia de 1.260 de ani a Cornului Antichrist (după perioada 538-1798), dar înainte de momentul în care Christos primește împărăția universală și pedepsește Fiara/Cornul. Această judecată premilenială se desfășoară într-un timp istoric, în paralel cu continuarea activității Cornului rebel, după 1798, fără precizarea unui timp exact. Dar timpul exact este descoperit în profețiile ulterioare (cap. 8-9).

Schema 2



2.300 de „seri și dimineți”

Viziunea din Daniel 8 aduce informații suplimentare asupra timpului Judecării și asupra cadrului și felului desfășurării ei. În Daniel 7 profetul spune că, mai întâi, trebuie să treacă $1+2+\frac{1}{2}$ vremi (1.260 zile→ani) după apariția Cornului Antichrist din capul Fiarei Romane, care are deja o coroană de coarne romano-germanice, adică după perioada 538-1798. Iar în Daniel 8,13-14 avem promisiunea Sfântului Aceluia Care îl învață pe însuși Gabriel că între timpurile lui Daniel și Judecata divină – care răzbună Sanctuarul lui Christos împotriva Țapului/Cornului – se vor scurge 2.300 de zile→ani.

În această viziune însă nu primim nici o informație referitoare la momentul începerii perioadei. Accentul este pus doar asupra punctului terminus și se precizează că perioada lungă se extinde până „la vremea hotărâtă a sfârșitului” (8,17,19). Această perioadă nu poate fi calculată pornind din timpul lui Daniel, deoarece ar ajunge doar pe la 1755 (înainte de sfârșitul domniei speciale a lui Antichrist – 538-1798). Dar există și un alt motiv: în limbajul lui Daniel, o perioadă profetică, așezată în intervalul dintre prezentul lui și timpul viitor al sfârșitului, poate să aibă un început chiar foarte depărtat, după cum indică exemplul din cap. 12,6-7.

În profetia din Daniel 8, profetul află pentru prima dată că timpul restaurării va întârzia mult. Daniel aștepta, pe bună dreptate, ca toate speranțele să se realizeze sub Cyrus cel Mare (repatrierea: Is. 45,1,13, rezidirea Templului, a Ierusalimului și a tuturor cetăților: Is. 44,26-28), după care Isaia promisese un adevărat rai pe pământ, aici și acum, în condițiile imperfecțiunii,² arătând că biciul babilonian va fi ultimul necaz (Is. 51,22),

după care Ierusalimul va fi nu numai rezidit, ci și împodobit cu pietre prețioase și semiprețioase, cu contribuția împăraților lumii (Is. 54,11-13). În el va domni un urmaș al lui David (Is. 55,3-4) peste multe alte popoare (Is. 55,5; 56,6-8; cap. 60; cap. 2,1-5). Chiar și natura avea să fie înnoită,³ iar Israel urma să devină un popor de preoți ai întregii lumi (Is. 61,5-1). Cândva, în acest timp, trebuia să vină Răscumpărătorul lui Israel, Care să-i mântuiască prin propria Lui jertfă dintr-o robie mai adâncă decât cea babiloniană (Is. 52,13 – 53,12).

Toate acestea le știa Daniel foarte bine din Profetii. Dar descoperirea care i se dăduse lui Daniel în capitolul 8, cu aproximativ 12 ani înainte de domnia lui Cyrus în Babilon, prevedea un viitor sumbru, în care Restaurarea părea amânată la infinit, în evidentă contradicție cu ceea ce preziseseră profetii anteriori. Îmi imaginez că Daniel a fost ispitit, asemenea altor profeti, să suspecteze influența unui spirit ostil lucrării lui Dumnezeu, în propria sa experiență.

Viziunea din cap. 7, cu trei ani mai înainte, îi dăduse, de asemenea, tulburări. Chiar dacă atunci îngerul nu identificase numele istoric al celor patru fiare, ba încă le numise „împărați”, ca și cum ar fi fost vorba de o simplă succesiune la tronul Babilonului (vezi și Ier. 27,7; Is. 14,22), când îngerul a numit ultima fiară „o împărăție” moștenită de 10 împărați, Daniel a putut simți că se pregătește un scenariu al amânării, destul de diferit de acela pe care-l știa el din Profetii.

Gabriel i-a explicat profetului în viziune (8,16-26) că va veni, într-adevăr, împărăția medo-persană, dar aceea nu va aduce restaurarea definitivă, fiindcă după ea va veni împărăția grecilor și, în mod succesiv, a unui împărat din acea cultu-

ră, care va fi un mare vrăjmaș al adevărului, un blasfemator, un profanator al Templului și un persecutor al poporului lui Dumnezeu. Daniel ar fi avut motive destule să se smulgă dintr-un asemenea coșmar; dar, ca și cum n-ar fi fost destul, la întrebarea lui Gabriel: „PÂNĂ CÂND va dura” această situație, Domnul răspunde că trebuie să se facă seară și apoi dimineață de 2.300 de ori (8,14), ceea ce, după înțelegerea lui Gabriel, însemna „multe zile”, adică multă vreme, până la „timpul hotărât al sfârșitului” (vers. 19).

Pentru Daniel, era clar că, după eliberatorii perși așteptați, aveau să vină vremuri de necazuri și mai mari și mai îndelungate. Partea proastă era că, după ce această viziune era în contradicție cu ce prevăzuseră profetii anteriori, amânând restaurarea finală, ea nici nu dădea un termen final precis, ba chiar amâna înțelegerea termenului pentru timpul sfârșitului (vers. 26). Era o grea încercare pentru mintea și speranțele lui Daniel, de aceea nu ne mirăm că, în urma acestei descoperiri, Daniel s-a îmbolnăvit și a zăcut mai multe zile, cu totul răvășit de descoperirea care i se dăduse. Numai un înțelept se putea îmbolnăvi de sfânta curiozitate, de insatisfacția că nu înțelegea descoperirea celor 2.300 de zile. Celelalte elemente simbolice le explicase Gabriel, dar Daniel voia să știe PÂNĂ CÂND vor dura toate aceste lucruri (cf. 12,6,8).

În numărul următor al revistei, vom urmări răspunsul Cerului la întrebarea mistuitoare a lui Daniel.

¹ J. Doukhan, *Le Soupir de la terre, Vie et Santé*, Dammarie les Lys Cedex, France, 1993, p. 15.

² Is. 45,14,23; 46,10-11; 48,20-21; 49,23; 51,3-5.15-16.

³ Is. 35,1-10; 55,13; 65,17-25; 66,18-24.



Pericole actuale care confruntă Biserica lui Hristos

Lucian Floricel
director,
Departamentul
Spiritul Profetic,
Conferința Muntenia

De câteva decenii, omenirea a intrat într-un tunel de prefaceri fundamentale, care au împins societatea umană într-o stare fără precedent, pe care sociologii și filozofii au numit-o „postmodernism”. Valorile creștine, considerate timp de 2.000 de ani drept stâlpi ai moralei și ai civilizației, au fost pe rând contestate și înlocuite cu alternative surprinzătoare. În consecință, ordinea socială și morală a intrat într-un proces de dezintegrare.

În centrul crizei se găsește „autoritatea”, de orice fel. Cetățenii contestă autoritatea guvernului, angajații contestă autoritatea șefilor, elevii – autoritatea profesorilor, copiii – autoritatea părinților...

Și, pentru că biserica respiră aceeași atmosferă care îmbăcșește societatea, nu se putea să nu cunoască și ea criza de autoritate. De fapt, nu este nimic nou sub soare: „cârtirile” contra autorității au răsunat încă din vremea lui Moise, atacând autoritatea sa profetică și chiar autoritatea lui Dumnezeu („fă-ne un dumnezeu...” Ex. 32,1)

Vorbeam cu un fost membru al bisericii, înverșunat contra autorității scrierilor lui E.G. White despre sănătate, care susținea, pe baza a ceea ce „știa din surse sigure”, că tot ce a scris E.G. White în acest domeniu ar fi copiat (plagiat) după doctorul Kellog. Era atât de convins că ceea ce auzise era adevărat, încât făcuse din aceasta „solia adevărului său prezent”. I-am adus câteva argumente:

- Când, în 1848, Ellen White a avut prima viziune cu privire la alcool, tutun și droguri, ca fiind dăunătoare – într-un timp în care acestea erau considerate

medicamente –, doctorul Kellog nici nu se născuse (s-a născut în 1852).

- Când Ellen White a primit viziunea reformei sănătății, în 1863, Kellog nu avea decât 11 ani. El avea să termine cursurile medicale abia în 1876.

Dezorientat, fratele nostru a scăpat printre buze: „Uite că de asta nici nu am știut!”

Multe dintre contestările și obiecțiunile ridicate pe ici, pe colo se bazează pe ce „am auzit de la cineva care a citit că...”, pe informații care, de multe ori, nu pot fi verificate sau pe o lectură superficială a *Mărturiilor*.

Cele mai ascuțite contestări ale autorității în biserică privesc Spiritul Profetic, organizația Bisericii, Conferința Generală și Manualul comunității.

Punctez mai jos câteva considerente care să ajute la elucidarea contestărilor principale, privind autoritatea în biserică.

I. Contestarea Conferinței Generale

De multă vreme eram familiarizat cu declarațiile Spiritului Profetic despre Conferința Generală:

„Pentru adventiștii de Ziua a Șaptea, cea mai înaltă autoritate, după Dumnezeu, se află în voința întregii biserici, exprimată prin hotărârile Conferinței Generale, atunci când ea acționează în cadrul ei legitim de jurisdicție.” (*Review and Herald*, vol. 50, nr. 14, pag. 106)

„Într-o Conferință Generală, judecata fraților adunați din toate părțile câmpului este exercitată, independența particulară și judecata personală nu trebuie să fie menținute cu încăpățănare, ci supuse.” (*Mărturii*, vol. 9, pag. 215-216)

Dar, nu cu mult timp în urmă, la o întâlnire de clarificare într-o biserică locală, un frate a prezentat următoarele citate „tari” din Spiritul Profetic, prin care contesta autoritatea Conferinței Generale:

„Caracterul sacru al Asociației Conferinței Generale dispare repede; și atunci, ce va mai fi respectat ca fiind curat, sfânt și neîntinat? Va mai exista vreun glas pe care poporul lui Dumnezeu să considere că-l poate respecta? Cu siguranță că acum nu există nimic care să poarte acreditarea divină. Lucrurile sfinte sunt amestecate cu afaceri pământești, care nu au nici o legătură cu Dumnezeu.” (PH 080, pag. 19, publicată în 1896)

„Cine se mai poate simți în siguranță, ascultând de vocea Asociației Conferinței Generale?” (*Ibidem*)

„Influența aceasta se întinde ca o lepră, până când întinează și corupe totul...” (*Ibidem*, pag. 18)

Dacă aceste citate sunt autentice și dacă Spiritul Profetic afirmă că Asociația Conferinței Generale și-a pierdut caracterul sacru, atunci situația este foarte gravă. Apelurile unor grupări merg până la a „părăsi corabia în derivă, care este pe punctul de a se scufunda”.

Am cercetat manuscrisele. Citatele există și sunt autentice. Singurul lucru neștiut de contestatari – sau, dacă l-au știut, l-au trecut sub tăcere – este că *Asociația Conferinței Generale* și *Conferința Generală* sunt două lucruri distincte.

În anii 1870-1880, legile americane interziceau bisericilor să aibă proprietăți. Pentru a putea înființa editura, tipografia, spitalul și școala sanitară din Battle Creek și pentru a deține alte clădiri în numele bisericii, Conferința Generală a înființat o asociație, alta decât conduce-

rea bisericii, pe care a numit-o *Asociația Conferinței Generale*, pe numele căreia să poată figura proprietățile bisericii.

Într-o scrisoare adresată președintelui Conferinței Generale de atunci, Ellen White scria: „Stimate frate Irwin (n.n. G.A. Irwin, președinte CG în 1897-1901), ție, ca președinte al Conferinței Generale, și fratelui Evans, ca președinte al Asociației Conferinței Generale, și fratelui Durland, ca președinte al Conferinței Michigan, vă adresez îndemnul de a continua să lucrați cu tact și dăruire...” (LLM, pag. 74)

Observați cum citatul deosebește Conferința Generală de Asociația Conferinței Generale. Cele două sunt instituții distincte, care coexistă chiar până în ziua de azi!

Inițial, comitetul acestei asociații a fost format din 5 membri și s-a mărit treptat. La Conferința Generală de la Battle Creek, din 5-25 martie 1891, s-a făcut recomandarea de reorganizare a asociației, care să cuprindă

„Hristos dorește ca urmașii Săi să fie aduși împreună în plenul bisericii, păzind ordinea, având reguli și disciplină și fiind supuși toți unii altora, prețuindu-i pe alții mai mult decât propriile persoane.”

Ellen White, *Mărturii*, vol. 3, pag. 486

un număr de 21 de membri, pentru ca promovarea intereselor editurii să fie sub controlul unui grup mai mare de oameni. „Ceea ce nu s-a conștientizat la vremea aceea a fost faptul că acest comitet, de 21 de membri, al Asociației Conferinței Generale, avea în curând să depășească în putere, în anumite privințe, comitetul de numai 9 membri al Conferinței Generale.” (3 BIO pag. 487)

Se ajunsese astfel la un fel de dictatură a oamenilor de la Battle Creek, care controlau chiar și biserica și instituțiile ei. Împotriva acestui control al câtorva oameni a protestat Ellen White: „Nu aveți nici un drept să conduceți, până nu veți conduce în conformitate cu voința lui Dumnezeu.” (GCB, 1901, pag. 23-26)

La Conferința Generală din 1901 a avut loc o serioasă reorganizare, care a corectat, în mare măsură, această stare de lucruri, îndepărtând această „putere regească” – cum a numit-o Ellen White.

„Ceea ce vrem acum este reorganizarea. Trebuie să începem cu temelia și trebuie să construim pe un alt principiu... Trebuie să fie mai mult de unul, doi sau trei oameni care să coordoneze întregul câmp de lucru al bisericii. Lucrarea este mare și nu există nici o minte umană care să poată planifica singură lucrarea care trebuie să fie făcută...” (CGB, 1901, pag. 23-26)

E limpede că citatele nu se referă la Conferința Generală.

Ellen G. White a demonstrat, mai blând sau mai aspru, greșelile oamenilor, dar *niciodată* nu a considerat Conferința Generală altceva decât cea mai înaltă autoritate de pe pământ:

„Mi-a fost arătat că... atunci când este însă exercitată judecata Conferinței Generale, care este cea mai înaltă autoritate pe care o are Dumnezeu pe pământ, independența individuală și judecata personală nu trebuie menținute, ci supuse.” (*Mărturii*, vol. 3, pag. 492)

„Uneori, când o grupă de oameni cărora li s-a încredințat administrarea generală a lucrării, în numele Conferinței Generale, a căutat să pună în aplicare planuri neînțelepte și să restrângă lucrarea lui Dumnezeu, am spus că nu mai putem considera glasul Conferinței Generale, repre-

zentată de acești câțiva oameni, ca vocea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu vrea să spună că deciziile unei Conferințe Generale, compusă dintr-o adunare de bărbați legal numiți, reprezentativi din toate părțile câmpului, nu trebuie să fie respectate. Dumnezeu a rânduit ca reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului, când sunt adunați în sesiunea Conferinței Generale, să aibă autoritate.” (Mărturii, vol. 9, pag. 216)

II. Contestarea Manualului comunității

Pentru copiii lui Dumnezeu, singura sursă de adevăr și normă de conduită o reprezintă Revelația divină.

Manualul comunității nu este autoritate primară, ci doar autoritate secundară, pentru că își împrumută principiile din Scriptură și din Spiritul Profetic. Dar reprezintă totuși autoritate, pentru că însumează deciziile „cele mai înalte autorități, după Dumnezeu”, care este Conferința Generală. Hotărârile ei nu fac altceva decât să adapteze și să aplice principiile veșnice ale Revelației la diferitele situații și împrejurări noi, prin care trece biserica.

Cu ocazia sesiunii Conferinței Generale din 1877, nevoia unor reguli bine definite pentru unitatea de credință a condus la elaborarea Manualului bisericii, care exprimă voința întregului corp al bisericii, și aceasta conduce la obligativitatea respectării lui atât de către pastori, cât și de către membri.

„Biserica lui Hristos este într-un pericol continuu. Satana caută să nimicească poporul lui Dumnezeu și mintea, judecata unui singur om nu este de ajuns pentru a avea încredere în ea.” (Mărturii, vol. 3, pag. 486)

Totuși, pentru a-și justifica diferitele poziții contrare bise-

ricii, din punct de vedere atât organizatoric, cât și doctrinar, grupuri de oameni sau indivizi izolați contestă diferite

„Inima lui Dumnezeu nu a fost niciodată mistuită ca acum de o dragoste mai adâncă și o compasiune plină de gingășie pentru copiii Săi de pe pământ. N-a fost niciodată o vreme în care Dumnezeu să fie gata și să aștepte să facă mai mult pentru poporul Său ca acum. Iar El va educa și va salva pe toți cei ce aleg să fie salvați în modul rânduit de El.”

Ellen White, Mărturii, vol. 3, pag. 497

prevederi ale Manualului. În ultimii ani, și-au făcut apariția o pleiadă de cărți contestatoare, precum *Rătăcirile Adventistă*, scrisă de Bâldea, un fost membru; apoi „Cine suntem noi, adventiștii de ziua a șaptea”, scrisă de un anume Panciu, alt membru exclus; sau cartea lui Mariș, și acesta exclus, *Adevărul despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea...* În ele se contestă tot ce definește identitatea adventistă: Spiritul Profetic, Manualul comunității și biserica în întregime. Cărțile, scrise și distribuite nu pentru publicul larg, ci exclusiv pentru adventiști, au avut credibilitate pentru unii și au produs tulburare în mintea celor mai slabi în credință. Mai jos, prezentăm câteva dintre tezele lor critice:

• *Manualul este depășit și fără răspunsuri la nevoile actuale ale bisericii.*

Trebuie subliniat faptul că, tocmai pentru a fi în pas cu nevoile prezente ale bisericii, Manualul este în continuă schimbare și revizuire. Dar aces-

te revizuiți nu se fac decât de către Conferința Generală în sesiune, când delegații credincioșilor corpului bisericii sunt adunați și se pronunță pentru revizuirea anumitor articole.

Pentru că vorbim de revizuirea Manualului, unii s-ar putea teme că:

• *Manualul s-a modificat și că s-a depărtat de principiile din vechiul Manual.*

Temerea aceasta se clarifică printr-o simplă comparare a versiunilor mai vechi cu ultima versiune. Cercetătorul va descoperi că principiile au rămas aceleași. Doar aplicarea lor s-a înnoit, tocmai ca să răspundă situațiilor noi, neîntâlnite cu câteva decenii în urmă.

E ca și cu omul care își adaptează continuu vestimentația, ca să răspundă schimbărilor de climă:

de la vară la iarnă și invers... Schimbarea îmbrăcăminteii nu înseamnă și schimbarea omului. Tocmai în aceasta stă actualitatea Manualului: aplică în mod consecvent aceleași principii la situații noi, nuanțând acele aspecte pe care generațiile trecute nu le cunoșteau, pentru că nu se confruntau cu ele.

• *Se susține că Manualul îngreunează libertatea de credință și de conștiință.*

Într-un anumit sens, da. Căci cine s-a predat lui Hristos devine robul Lui. Acela care umblă cârmuit de Duhul... nu mai poate face tot ce voiește! (Galateni 5,16-17). Deci Manualul nu îngreunează libertatea de credință în unitatea de învățătură, ci permisivitatea, libertatea firii pământești, cu poftele și lăudăroșia ei.

„Hristos dorește ca urmașii Săi să fie aduși împreună în plinul bisericii...” (Mărturii, vol. 3, pag. 486). Cum am putea altfel să păstrăm această unitate de credință?

• *Membrii care nu acceptă anumite doctrine nu ar trebui puși sub disciplina bisericii.*

Dar aceasta nu este altceva decât o scuză pentru un comportament permisiv. Din moment ce o persoană alege să devină membru al bisericii, ea se obligă implicit să respecte regulile acestei biserici. În Matei 18,15-18, Mântuitorul încredințează bisericii responsabilitatea disciplinei în interiorul ei, stabilirea calității de membru: cine face și cine nu face parte din biserica vizibilă.

• *O comunitate ar trebui să decidă singură schimbarea unei doctrine.*

Aceasta înseamnă transferarea autorității bisericii, ca întreg, în mâinile unui grup restrâns de oameni, ceea ce ar distruge unitatea mondială a bisericii. Spiritul Profetic avertizează:

„Trebuie să fie mai mult de unul, doi sau trei oameni care să coordoneze întregul câmp de lucru al bisericii. Lucrarea este mare și nu există nici o minte umană care să poată să planifice singură lucrarea care trebuie să fie făcută...” (GCB, 1901, pag. 23-26)

• *Se susține că sistemul congregațional este mai bun decât cel reprezentativ.*

Argumentele sistemului reprezentativ sunt zdrobitoare. În Faptele Apostolilor, cap. 15, adunarea reprezentanților bisericii la Ierusalim a emis un document a cărui autoritate este descrisă în cuvintele: „s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă” (vers. 28). În biserica primară, adunarea reprezentanților bisericii a avut autoritatea Duhului Sfânt în hotărârile ei. Chiar dacă congregaționalismul corespunde mai bine cu spiritul dezintegrat al vremii, biserica nu trebuie să se potrivească „chipului veacului acestuia”.

• *Se susține că pastorul ar trebui plătit direct de comuni-*

tate, pentru a nu fi dependent de orientarea doctrinară și administrativă a conducerii centrale a bisericii.

De câțiva ani buni, experiența unor biserici, care au argumentat importanța bisericii locale în detrimentul relației cu biserica mondială, a dovedit că un sistem cvasicongregațional îl transformă pe pastor dintr-un om al lui Dumnezeu într-un deservent temător și grijuliu de a nu-și deranja angajatorii (pe membrii comitetului) prin predicarea și viziunea sa. De dragul pâinii de toate zilele, pastorul s-ar transforma într-o doică fără autoritate, chemată doar să legeze cât mai dulce pe răsfațații pământului, molesți în păcatele și nepăsarea lor.

Tocmai datorită acestui lucru, nici apostolul Pavel nu a vrut să fie susținut de cei cărora le predica. Oare ar mai fi existat atunci capitole ca acelea despre desfrânatul din Corint, despre înfierea dezbinărilor din biserica locală, despre ereziile la modă? Cu siguranță că nu!

„Cea mai profundă bucurie a inimii vine din cea mai adâncă umilință. Încrederea în Dumnezeu și supunerea față de El dezvoltă tăria și noblețea caracterului.”

Ellen White, *Mărturiile*, vol. 3, pag. 501

Apel

Suntem martorii timpului din urmă, fără precedent în istorie, cu războaie și frământări printre neamuri, dar, mai semnificativ, cu frământări și lupte în sânul Bisericii lui Hristos.

Dumnezeu este tot pe tronul Lui. Vedem asta din faptul că toate câte se petrec sub ochii noștri au fost de mult profetizate: dragostea – legătura unității în Hristos – se va răci (Matei

24,12); credința – unitatea de învățătură și spiritualitate – va dispărea (Luca 18,8); învățători înșelătoare își vor face apariția, producând dezbinări (Fapte 20,29-30).

În aceste vremuri de încercare, nu este destul să stai tare pentru tine însuși. Toți am fost chemați la slujire: să ne purtăm poverile unii altora, să fim mistuiți atunci când cineva cade în păcat (2 Corinteni 11,29), să fim pilde turmei (2 Tesaloniceni 3,9). Sângele fraților noștri va fi cerut din mâna noastră, dacă nu dăm de veste primejdia care se apropie (Ioel 2,1).

Marea luptă a început în cer, prin contestarea autorității lui Dumnezeu. Ultima bătaie nu va avea o altă temă, decât că va fi dezlănțuită de vrăjmașul cu toată furia și inteligența sa milenară.

Oamenii lui Dumnezeu vor alege să se strângă sub steagul însângerat al Mielului. Tonul pe care aceștia îl vor da va fi sunetul salvator pentru cei în confuzie.

Aceasta este chemarea și acesta este locul tău, în biserica ta, pe ziduri. Depinde și de noi ca făgăduința Sa să rămână în picioare!

„Biserica este cetățuia lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare, pe care o are într-o lume răzvrătită... În fiecare veac, Domnul Și-a avut veghetori, care au dat o mărturie credincioasă generației în care au trăit. Aceste santinele au dat solia de avertizare; și, atunci când au fost chemați să-și depună armura, alții le-au continuat lucrul. Dumnezeu i-a adus pe acești martori într-o relație de legământ cu Sine, unind astfel biserica de pe pământ cu biserica din ceruri... și porțile iadului nu au fost în stare să biruie pe poporul Său.” (Faptele apostolilor, ed. 1999, pag. 10-11)

De ce ar trebui să ne interesăm de săraci?



Ce are de spus Biblia despre sărăcie? Și care ar trebui să fie răspunsul nostru, al creștinilor?

Trebuie să vă mărturisesc că sunt foarte îngrijorat de reacțiile-șablon ale multor adventiști și ale altor creștini din Occident, când sunt puși față în față cu sărăcia semenilor lor.

Dar, ca adventiști de ziua a șaptea, nu ar trebui oare să deschidem drumul în cealaltă direcție?

Zdravko Plantak
profesor de religie la
Columbia Union
College,
SUA

Adventist Review,
noiembrie 2002

Două scuze

Să luăm în considerare două obiecții pe care le aduc creștinii când este vorba să-și arate grija față de cei săraci, obiecții pe care le folosesc pentru a-și liniști conștiința și a evada din constrângerea responsabilității.

Prima este aceea că „sărăcii sunt leneși”. „Se află într-o asemenea stare în principal din vina lor”, spun creștinii. „Dacă-i ajutăm, nu vom reuși decât să-i facem mai dependenți de noi. Să se lase de furat și să stea pe picioarele lor.”

A doua scuză pe care și-o aduc creștinii pentru neimplicarea lor în acest aspect este faptul că „sărăcii reprezintă o problemă ce nu poate fi rezolvată și care va exista mereu”. Din moment ce nu poți rezolva problema, de ce să mai încerci? Nu a spus și Isus că sărăcii vor fi mereu printre noi (Marcu 14,7)?

Este foarte ușor să răstălmăcești și să manevrezi Scriptura, scoțând citatele din contextul lor. Când a spus că sărăcii

vor fi mereu printre noi, Isus a citat din Deuteronom 15, singurul context în care putem înțelege la ce S-a referit.

În acest capitol, apar două referiri importante la săraci. Una se află în versetul 11: „Totdeauna vor fi săraci în țară” – versetul citat de Domnul Isus. Însă, cu patru versete mai înainte, citim: „Să nu-ți împietrești inima și să nu-ți închizi mâna înaintea fratelui tău celui lipsit” („Să nu fie săraci printre voi!” – versiunea NIV). De ce? Fiindcă Dumnezeu a dat suficiente resurse pentru a se putea hrăni și cei săraci și flămânzi.

Așadar, cum împăcăm aceste două versete? Unul spune: „Totdeauna vor fi săraci”; celălalt spune: „Să nu fie săraci printre voi!” Cum armonizăm „vor fi” cu „să nu fie”?

Există un singur mod de a le împăca: „Nu ar trebui să fie săraci”, pentru că sărăcia nu este după voia lui Dumnezeu; „vor fi în continuare săraci”, pentru că va continua nedreptatea omenească. Voia lui Dumnezeu este să nu mai fie săraci. Nedreptatea oamenilor face ca sărăcia să continue. Astfel, continuitatea sărăciei din lume, despre care se vorbește în Deuteronom 15, nu reprezintă un motiv de scuză pentru lipsa de acțiune, ci un argument pentru generozitate.

Trei versete care vorbesc cu putere

Aș dori să vă supun atenției trei versete mai puțin cunoscute din cartea Proverbe. Împreună, ele ne oferă ceea

ce-mi place să numesc „profilul biblic al săracului”. Ele ne arată cum ar trebui să gândim despre săraci.

1. Proverbe 14,31: „Cine asuprește pe sărac batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit, cinstește pe Ziditorul său.”

Frapant, nu-i așa? Niciodată nu trebuie să ne gândim la săraci fără să ne gândim la Dumnezeu, Ziditorul lor. Atitudinea noastră față de Dumnezeu se reflectă în atitudinea noastră față de săraci. Dacă ne gândim la ei din perspectiva relației lor cu Dumnezeu, înțelegerea și atitudinea noastră față de săraci se va schimba radical.

Trebuie să învățăm să privim în spatele săracilor – *dincolo* de săraci –, spre Dumnezeu, care i-a creat.

Aceasta nu înseamnă, desigur, că Dumnezeu a creat și sărăcia în care se află ei sau că El ar fi în vreun fel răspunzător pentru aceasta. Nu. Înseamnă doar că, întrucât sunt ființe omenesti create de Dumnezeu, săracii au o valoare intrinsecă și o demnitate intrinsecă, iar noi avem responsabilitatea de a le recunoaște. Ei au această demnitate pentru că Dumnezeu i-a făcut după chipul și asemănarea Sa. „Dacă-l asuprești pe sărac, Îl batjocorești pe Dumnezeu! Dacă-l cinstești pe sărac, Îl cinstești pe Dumnezeu!” Aceasta ar trebui să fie de ajuns pentru a ne schimba atitudinea față de ei.

Există și o altă implicație a textului din Proverbe 14,31. Același Dumnezeu care l-a creat pe sărac i-a creat și pe cei care o duc bine. Cu alte cuvinte, noi, cei înstăriți, avem același Creator ca cei lipsiți. Suntem în aceeași măsură purtători ai chipului Său divin. Unii creștini adventiști au preluat întrebarea lui Cain – „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” –, așteptând răspunsul „Nu, nu ești!” Însă răspunsul corect spune „Da, ești!”

„O, dar săracii nu sunt frații și surorile mele în Hristos”, ar putea argumenta cineva. Greșit. Dimpotrivă, mulți săraci sunt femei și bărbați creștini, surorile și frații din familia lui Hristos. Și, chiar dacă nu ne sunt frați și surori de mântuire, ei ne sunt frați și surori prin creațiune. La aceasta se referea Pavel (Fapte 17,28), în discuția cu filozofii atenieni, când ne-a descris pe toți drept copiii lui Dumnezeu, din neamul lui Dumnezeu. (Aici, Pavel a folosit un termen deosebit, un cuvânt care arată spre Dumnezeu Creatorul, mai degrabă decât spre un Tată apropiat tuturor.) Suntem frați și surori, toți ne înrudit unii cu alții. Iată de ce avem o responsabilitate față de săraci. Exprimându-ne solidaritatea cu ei, Îl cinștim pe Creatorul lor.

2. Proverbe 29,7: „Cel bun pricepe pricina săracilor, dar cel rău nu poate s-o priceapă.”

Textul acesta completează profilul biblic al săracilor: ei sunt ființe omenesti, pentru care sunt valabile drepturile omului. Iar dreptatea urmărește drepturile omului. Nu este vorba doar de compasiune față de nevoile săracilor; este o pricină de dreptate.

Așadar, cum înțelegem dreptatea pentru săraci? În 2 Corinteni 8,13, către sfârșitul pledoariei sale pentru generozitate, Pavel le spune corintenilor: „Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi strâmtorați; ci este vorba de o potrivire”. Apoi continuă: „în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rândul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire” (versetul 14).

Cuvântul grecesc *isoteis* (folosit pentru „potrivire”) mai poate însemna „justiție” sau „dreptate”. Dreptatea cere o oarecare măsură de egalitate.

Dar ce înseamnă această egalitate pe care o cere drep-

tatea? Pentru a răspunde, trebuie să fim foarte atenți. Scopul nostru în urmărirea dreptății pentru săraci nu poate fi încadrat în sfera egalitarismului. Egalitarismul sugerează mai degrabă o uniformitate cenușie, lipsită de culoare.

Dar nu la aceasta se referea Pavel când vorbea despre potrivire. Știm acest lucru, întrucât Dumnezeu Creatorul nu este egalitarist. El ne-a creat, ce-i drept, egali în demnitate, egali ca valoare. Însă Dumnezeu nu ne-a creat egali în daruri. Pe unii oameni i-a făcut mai inteligenți decât pe alții; pe unii mai sănătoși, pe alții mai puțin; pe unii înalți, pe alții slabi. El ne-a făcut să fim diferiți. Noi credem într-o creațiune caracterizată prin *egalitatea valorii și diversitatea darurilor*.

Atunci, care este egalitatea pe care o cere dreptatea biblică? Răspuns: egalitatea șanselor. Creștinii ar trebui să fie promotorii celor care cer șanse egale pentru toată lumea. Aceasta ar trebui să însemne mai întâi șanse egale pentru auzirea Evangheliei. Nu este aceasta o formă de dreptate? Noi dorim ca toată lumea să afle Vestea Bună și să aibă șansa de a răspunde Evangheliei.

Dorim ca toți să aibă șanse egale la accesul pe Noul Pământ. Dumnezeu a creat această planete pentru toți locuitorii ei, nu doar pentru câțiva. Iar resursele pământului, peste care ne-a pus administratori, au fost destinate tuturor. Prin urmare, ar trebui să existe șanse egale în ce privește accesul la supraveghere medicală, hrană, apă și educație.

Textul din Proverbe 29,7 spune: „Cel bun pricepe pricina săracilor”. Aceluia îi pasă, dar „cel rău nu poate s-o priceapă”. „Priceperea” se realizează prin dragoste. Dragostea îi pasă. Dragostea pricepe. De aici învăț că dragostea și dreptatea, concepte așezate adesea în antiteză,

merg, de fapt, mână în mână. Dragostea și dreptatea nu sunt alternative, nu se exclud una pe cealaltă. Dragostea urmărește dreptatea pentru cei asupriți. Trebuie să ne pese și să pricepem nevoia lor.

În Proverbe 29,7 se află atât o caracteristică a celui bun, despre care uităm adesea, cât și una a celui rău. „Cel bun pricepe prețurile săracilor, dar cel rău nu poate s-o priceapă.” Dacă nu ne pasă de săraci, ne numărăm printre cei răi. Mă întreb câți dintre noi, cei care venim la altar, am putea fi numărați printre cei răi din cauza atitudinii noastre față de săraci. Și eu, și dumneavoastră avem nevoie să ne revizuiți înțelegerea deosebirii dintre cei buni și cei răi, urmând să alegem printre care dintre aceștia dorim să ne numărăm.

3. Proverbe 31,8: „Deschide-ți gura pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiți!

A treia trăsătură a portretului pe care îl face Biblia săracilor este lipsa de putere... incapacitatea de a se face auziți. În viziunea biblică a dreptului, în special din Vechiul Testament, sărăcia și lipsa de putere se află într-o corelație strânsă. Cel mai grav dezavantaj al săracilor nu este atât lipsa mijloacelor de supraviețuire, cât imposibilitatea de a schimba ceva. De aceea datoria celor care nu sunt nici bogați, nici săraci este să vorbească pentru ei.

Din nou și din nou, Dumnezeu Se prezintă în Scriptură ca fiind Dumnezeul săracilor, Prietenul celor slabi, Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvilor, Judecătorul celor asupriți, Protectorul celor străini. Ascultați ce spune Psalmul 146: „Domnul face dreptate celor asupriți, dă pâine celor flămânzi. Domnul izbăvește pe prinșii de război... Domnul îndreaptă pe cei încovoiați... Domnul ocrotește pe cei străini, sprijină pe orfan și pe văduvă” (versetele 7-9).

Așa este Dumnezeu. Și, pentru că este un asemenea Dumnezeu, la fel ar trebui să fim și noi, ca popor. Trebuie să-I urmăm exemplul de grijă față de cei săraci și lipsiți de putere. Așa a fost și Iov, personajul din Biblie. Era drept, cu adevărat drept. „Scăpam pe săracul care cerea ajutor”, spune el, „și pe orfanul lipsit de sprijin... Mă îmbrăcam cu dreptatea și-i slujeam de îmbrăcăminte, neprihănirea îmi era manta și turban... Celor nenorociți le eram tată, și cercetam pricina celui necunoscut.” (Iov 29,12-16)

Dar astăzi?

Unul dintre cele mai lamentabile exemple despre nereușita bisericii de a fi glasul celor lipsiți de glas și puterea celor lipsiți de putere a fost cel al așa-zisilor creștini germani din inima regimului nazist. Richard Gutteridge spune că au făcut compromis cu Adolf Hitler, încercând să găsească scuze pentru mitul rasei pure, dezvoltat de dictator, și închizând ochii în fața atrocităților Holocaustului.

Gutteridge consideră că această complicitate a bisericii creștine din Germania își are originile în a doua jumătate a secolului al IX-lea. El subliniază faptul că s-au ridicat prea puțini lideri curajoși, care să protesteze împotriva antisemitismului Partidului Național Socialist. (Karl Barth și Dietrich Bonhoeffer au fost două excepții.)

„Deschide-ți gura pentru cel mut, pentru pricina tuturor celor părăsiți!” (Proverbe 31,8). Creștinii ar fi trebuit să facă acest lucru în Germania (și în Iugoslavia și Rwanda). Dacă ar fi făcut așa, poate că nu s-ar mai fi ajuns la al doilea război mondial. Acele biserici creștine s-au făcut vinovate de tăcere într-un moment în care ar fi trebuit să vorbească.

Să recapitulăm: Biblia îi descrie pe săraci drept oameni creați

de Dumnezeu după chipul Său, care merită respectul și slujirea noastră. Săracii sunt oameni pentru care se aplică drepturile omului; de aceea trebuie să căutăm să le facem dreptate – mai ales în ce privește egalitatea în șanse. Săracii sunt lipsiți de putere și de glas, de aceea trebuie să vorbim pentru ei și să-i apărăm.

De curând, m-am întors la pasiunea mea din adolescență: arta fotografiei. Astfel, când am condus-o la aeroport pe fiica mea, Natasha, am făcut mai multe fotografii. Dar, când pozițiile filmului din aparat au început să indice 37, 38 și 39, mi-am dat seama că se stricase ceva. Adunându-mi curajul, am deschis compartimentul filmului, doar pentru a constata că nu pusesem nici un film înăuntru! Am fotografiat 39 de cadre de-a lungul câtorva săptămâni, iar acum aceste amintiri nu au rămas imortalizate.

Aș fi putut să mă descurajez pentru pierderea acestor ocazii și să mă mănii pe mine însumi. Așa ne-am putea simți văzând sute de ocazii pierdute și de momente în care intervenția noastră ar fi putut conta. Însă nu are nici un rost să ne gândim la ce ar fi fost dacă...

În cele din urmă, am pus un film nou în aparat și am început să fac poze câtă vreme Natasha mai era lângă mine. Am folosit noile ocazii. Dacă am pierdut câteva înainte, cu siguranță nu aveam să le mai pierd de acum încolo.

Iată ce avem de făcut, prieteni. Să ne încărcăm aparatele de fotografiat și să mergem să aducem schimbarea.

Doamne, Dumnezeule săracilor, Prietenele celor slabi, dă-ne, Te rugăm, compasiune. Topește inima noastră rece. Lacrimile să ne curgă precum ploaia. Vino, schimbă dragostea noastră cât o scântie într-una înflăcărată. Amin.

Cum poți ști că Domnul te-a chemat?

„Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de DUMNEZEU: pe DOMNUL DUMNEZEU Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale” (Ps. 73,28).

Am crescut sub influența a două bunici, una care iubea adventismul și pe adventiști, iar cealaltă avea convingeri puternice ortodoxe. Copil fiind, oscilam între cele două idei, neștiind bine căreia să-i dau dreptate. De aceea am citit Biblia de mic copil și apoi, înțelegând că trebuie să mă pocăiesc, m-am rugat DOMNULUI să nu vină până nu voi crește mare, ca să mă pocăiesc.

Anii treceau și pașii m-au purtat prin diferite școli: liceu, facultate. În timpul studentiei m-am hotărât să mă căsătoresc, iar viitoarea soție, întrebată fiind, mi-a promis că, dacă va înțelege ce înseamnă pocăința, o va face. Am crescut și am acționat călăuzit de gândul că odată trebuie să mă pocăiesc.

După terminarea facultății, am fost repartizat la Reghin împreună cu soția. Anii treceau fără să fac ceva pentru viața spirituală. Zorii pocăinței s-au ivit mult mai târziu, când, după un Revelion, m-am decis să mă pocăiesc, asta în ciuda prietenilor și chiar a soției. Era la începutul anului 1989 când am intrat pentru prima dată în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Reghin. Doream mântuirea acordată de Domnul Isus Hristos și, cu toate opresiunile regimului totalitar, nimic nu m-a putut despărți de dragostea lui Dumnezeu. Amenințările că voi fi dat afară din serviciu, catalogarea celor din jur că sunt o persoană fără discernământ, înrăutățirea relațiilor cu mama soției, care nu putea să admită o așa rușine, și multe altele le-am trecut ușor. Toamna se culeg roadele, așa că, într-un Sabat minunat de septembrie, am pășit convins în apa botezului. Marea bucurie a fost că la acest eveniment a

participat toată familia. Mai târziu, în 1990, am avut fericirea de a o vedea și pe soție botezată. Lăsasem prieteni, dar Domnul mi-a dat alții, așa că aproape în fiecare sâmbătă seară ne adunam la câte unul și studiam Biblia și Spiritul Profetic, petrecând astfel multe clipe prețioase de părtășie și rugăciune. Eram un grup de frați tineri, noi în credință, și discutam mult despre lucrarea misionară.

Eram ingineri amândoi și lucram la Fabrica de Încălțăminte din Reghin. Într-o zi, soția îmi spune: „Ce-ar fi să trăim numai din salariul meu, iar tu să renunți la serviciu și să faci lucrare misionară?” Nu aveam mașină; nu era ușor să te deplasezi pe jos sau cu bicicleta pe distanțe mari; totuși am convenit că puteam să merg cu bicicleta. Ideea mi s-a părut extraordinară, mai ales că venea din partea soției, deoarece puține femei renunță la un venit suplimentar, care își găsește oricând întrebuințare într-o familie cu patru persoane, cum eram noi în acel moment; așa că ideea a prins rădăcini repede în mintea mea. Dar cum să procedez? Cui să mă adresez? Seara, venind la noi o familie de prieteni, Iacob și Lia Coman, am discutat despre problema noastră și împreună am decis că trebuie să mă adresez Conferinței. Doream să-mi fie repartizată o zonă unde considerau dânsii că este bine, pentru a nu face lucrare dezorganizată.

A doua zi m-am dus la serviciu și, având mai multe probleme, am venit acasă mai târziu. Ajuns acasă, altă surpriză extraordinară: soția îmi spune că m-a căutat fratele Nădășan Elisei de la conferință, să-mi spună că în ședința de birou s-a luat decizia de a mi se propune să fiu angajat ca lucrător biblic pe timp de un an. Cu o zi înainte, hotărâsem să lucrez ca evanghelist voluntar fără retribuție într-un loc unde voi avea aprobarea conferinței, și Dumnezeu, în marea Sa

Toma Miron

pastor,
Conferința
Transilvania de Sud

bunătate, a găsit deja rezolvarea problemei mult mai bine decât plănuisem noi. Dumnezeu ne pregătește pașii iar noi trebuie doar să facem voia Lui.

Ziua următoare trebuia să mă prezint la conferință, la Târgu Mureș, pentru a discuta cu fratele Zgonea Victor, președintele de atunci, ceea ce am și făcut. În birou, fratele Zgonea m-a întrebat de mai multe ori cum de accept să fiu angajat doar pe o asemenea perioadă și dacă există posibilitatea de a fi reîncaadrat ca inginer la fabrica de unde plecam. I-am răspuns că aș fi acceptat și pentru o lună numai și că nu-mi puneam problema unui loc de muncă viitor, deoarece hotărârea ca eu să fac lucrare misionară o luasem deja, iar familia urma să fie întreținută din salariul soției. Făgăduințele

lui Dumnezeu sunt minunate și nu trebuie decât să avem încredere în El. Psalmistul spune:

„Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” (Ps. 37,25)

Anii au trecut și dintr-un an s-au făcut doi... trei... șapte ani de slujire în via Domnului, când, într-o zi, după ce am sosit acasă, soția îmi spune că s-a hotărât data când voi fi hirotonit ca pastor adventist: 18 ianuarie 2003. Bucuria a fost pe măsura evenimentului. Martori au fost mulți frați din comunitatea-mamă, Reghin A, din primul district unde am trecut „proba de foc” și am lucrat timp de șase ani, districtul Toaca, din actualul district unde lucrez acum, Nazna, și martori nevăzuți, îngeri buni ai cerului. A fost un ser-

viciu de hirotonire foarte frumos, organizat în comunitatea Nazna, la care au participat frații Adrian Bocăneanu și Ioan Câmpian Tătar de la uniune, frații din conducerea Conferinței Transilvania de Sud și mulți pastori activi sau pensionari.

Astfel a fost chemarea mea de a lucra ca pastor. Seara discutasem și am hotărât să lucrez ca evanghelist voluntar, iar a doua zi DUMNEZEU a pecetluit hotărârea luată prin chemarea de a lucra ca angajat pentru El.

„Ferice de omul... care își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui!

El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se vestejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit” (Ps. 1,2-3).

Comitetul consultativ al Departamentului Sănătate, Diviziunea Euro-Africa, Friedensau, 11-16 februarie 2003

Comitetul consultativ al Departamentului Sănătate se întrunește o dată la cinci ani, având ca obiective schimbul de experiență, cultivarea unității și planificarea unitară a acțiunilor de evanghelizare medicală. La întâlnirea din anul acesta, a participat întreaga echipă a Departamentului Sănătate de la Conferința Generală, echipă condusă de dr. Allan Handysides, precum și conducătorii Departamentului Sănătate din Diviziunea Interamericană și Asia de Sud. Lucrările comitetului s-au finalizat într-o serie de concluzii și recomandări pe care le redăm sintetic în cele ce urmează:

1. Fiind o parte integrantă a Planului de Mântuire, principiile biblice ale sănătății trebuie să fie împletite în toate activitățile bisericii.
2. Pe baza Bibliei, a scrierilor inspirate și a științei medicale, o dietă pe bază de plante este cea mai bună pentru sănătatea fizică, mintală și spirituală. Se recomandă menținerea unei alimentații ovo-lacto-vegetariene în toate instituțiile noastre, în taberele de tineret, la convenții și congrese, la întâlnirile de părtășie din bisericile locale sau în cadrul altor întâlniri, insistându-se ca să nu se servească deloc mâncăruri cu carne și nici cafea. Vegetarienilor care nu consumă lapte și/sau ouă, li se recomandă să folosească suplimentii adecvați de vitamină B12, având în vedere dovezile științifice, care arată că acest lucru este necesar.
3. Volumul de informații este în creștere și uneori este dificil de făcut distincție între adevăr și diverse curente populare sau escrocherii. Educatorii pentru sănătate

trebuie să selecteze informațiile cu foarte mare atenție. Informații verificate pot fi procurate prin departamentul de sănătate.

4. Extremismul trebuie evitat în toate domeniile legate de promovarea sănătății, în special în domeniul nutriției. Adventiștii nu trebuie să practice, să folosească sau să promoveze proceduri care se bazează pe filozofii sau ideologii contrare principiilor revelației creștine și/sau care nu sunt în armonie cu legile științifice cunoscute actualmente.

5. Acronimul CELEBRATIONS, conceput de Departamentul Sănătate al Conferinței Generale, include pe lângă cei opt factori incluși în acronimul NEWSTART și alții (ca, de exemplu, „decizii”, „mediu”, „integritate” și „slujire”).

6. Activitatea de promovare a unui stil de viață sănătos devine tot mai bogată în instrumente și metode de lucru. Comitetul consultativ recomandă ca toate uniunile să încurajeze adoptarea sau extinderea folosirii următoarelor metode de răspândire a soliei sănătății: expo-SĂNĂTATE, tabere de sănătate, programe de prevenire a alcoolismului și dependenței de droguri, programe de renunțare la fumat, programele de tip Youth Alive pentru formarea de relații sănătoase și prevenirea consumului de droguri, centre de sănătate, restaurante vegetariene etc.

A consemnat
dr. Valentin Nădășan,
director Departament Sănătate,
Conferința Transilvania de Sud

VREMEA ÎMPĂCĂRII

la prezentul continuu

Când te afli în mijlocul unui eveniment în desfășurare, este greu să faci o evaluare. După ce furtuna a trecut, cu bucuriile și necazurile ei, este mult mai ușor să apreciezi atât dimensiunile, cât și implicațiile a ceea ce a fost. VREMEA ÎMPĂCĂRII se supune parțial acestui adevăr. Spun parțial, pentru că această idee-simbol nu și-a pierdut vigoarea și nu s-a consumat o dată cu ultima transmisie pe satelit din 15 martie. După mai bine de o lună de zile, oamenii continuă să ceară înregistrările video ale programului complet, iar echipamentul de multiplicare are încă o listă de lucrări neonorate. Cu alte cuvinte: VREMEA ÎMPĂCĂRII continuă.

Cum a început?

Partea vizibilă pe video de la VREMEA ÎMPĂCĂRII are o istorie, în spatele ei și în spatele camerelor de luat vederi, care merită cunoscută. Acest proiect a început de la o inițiativă care urma să ofere un program de televiziune format din materiale de educație a stilului de viață și sănătate, aduse de Universitatea Loma Linda, asociate cu prezentări biblice, realizate cu ajutorul pastorului Nicu Butoi, de la biserica română din incinta acestei universități. Acest program urma să fie realizat împreună cu un post de televiziune din România, interesat de asemenea emisiuni. În faza de pregătire și strângere a fondurilor necesare, a apărut însă prima surpriză, care avea să fie urmată și de altele: respectiva televiziune a dispărut pur și simplu din mass-media românească. Șocul i-a afectat atât pe organizatori, cât și pe sponsori, dar lucrurile nu puteau fi oprite, pentru că sponsorii se apucaseră de treabă.

A urmat un șir lung de căutări și reformulări până când, în toamna trecută, destul de târziu, a fost adoptată varianta care a devenit adevărata VREMEA ÎMPĂCĂRII. Abia acum începea greul adevărat. De la echipamentul de producție

și până la ultimul detaliu de transmisie pe satelit, totul a fost o adevărată ucenicie la locul de muncă și pionierat. Este de prisos să vă spun că cele mai multe episoade au fost realizate la ore târzii din noapte, cu o echipă de oameni suprasolicitați și de noutatea proiectului, dar și de lipsa de experiență, și de epuizarea fizică și nervoasă. Doar credința și pasiunea îi făceau să meargă mai departe. La un moment dat am lucrat o seară întreagă, peste patru ore, la aranjarea luminilor și a camerelor de luat vederi, având de față mai mulți invitați care își rupseseră din timpul lor să ne dea concursul, iar a doua zi am luat-o de la capăt, nemulțumiți de calitatea lucrului nopții anterioare.

Fiecare zi a însemnat montarea și demontarea studioului care trebuia să facă față filmărilor pentru *În centrul atenției* și *Viața la superlativ* și, alternativ, și pentru VREMEA ÎMPĂCĂRII. De fiecare dată, alt aranjament al camerelor și luminii și alte duble, doar pentru a descoperi cum nu trebuie făcut. Cam acestea au fost, în câteva cuvinte, chinurile facerii VREMEI ÎMPĂCĂRII. La acestea trebuie adăugată disperarea fratelui Nicu Butoi care, văzându-se singur în fața camerelor de luat vederi și a proiectoarelor care-i luau vederea, trebuia să se desfășoare cu pasiunea și căldura lui specifică, la fel ca în ocaziile de adunări pline de ochi și urechi gata să asculte. Simțea zidul tăcerii studioului ca pe un obstacol gigantic, peste care nu putea trece să ajungă la oamenii cărora avea ceva extrem de important să le spună. Au urmat nopți și zile în care disperarea a fost transferată în

Ion Buciuman
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română



camera de rugăciune, unde făcea schimb cu Cornel Dărvășan la somn și veghe febrilă și, încetul cu încetul, studioul a devenit prietenos și familiar, ținând locul adunărilor care urmau să primească lumina Evangheliei.

„Acest program a fost important în primul rând pentru mine.

VREMEA ÎMPĂCĂRII mi-a schimbat viața și mi-a aprofundat devoțiunea. Am acum mai multe dovezi ale iubirii și călăuzirii divine ca înaintea acestei experiențe”, avea să afirme Nicu Butoi la sfârșitul ultimului episod.

Dar disperarea primelor transmisii?

Pionieratul și temerile au fost transferate de pe platoul de filmare în stația de transmisie pe satelit, când a venit vremea difuzării. Seara de 15 februarie – eșec total. Și era seara de lansare!

Antenele, instalate pe un pinden de pământ înghețat în largul lacului Plumbuita, nu „vedeau” nicidecum satelitul cu pricina. Și toată lumea fusese așa de sigură că nu va fi nici o problemă! Singurele care au funcționat intens au fost telefoanele, mai ales între Mihai Gâdea și Brad Thorp. În rest tăcere, durere și consternare atât în stație, cât și în cele peste patru sute de biserici locale, pregătite să întâmpine corespunzător VREMEA ÎMPĂCĂRII.

Dar seria neagră avea să fie reluată peste o săptămână, când vineri seara transmisia a întârziat încă 40 de minute, cu alte dureri și decepții, unele cu pierderi greu de recuperat. Între timp, antenele fuseseră mutate în vale, singurul loc de unde, fără nici o explicație, satelitul putea fi captat. Am răsuflat ușurați în sfârșit când, sâmbătă seara, 22 februarie, transmisia a început la timp, dar puțini știu că transformatorul și videoplayer-ul se arseseră numai cu o jumătate de oră, respectiv douăzeci de minute, înainte de intrarea în emisie și fuseseră înlocuite doar cu un minut înaintea

orei 18.00. A fost nevoie de o cursă contra cronometru pentru a le aduce de la sediu.

Totuși, cum a fost?

Iată câteva dintre mărturiile de la fața locului:

În primul rând, vreau să vă felicit pentru realizarea acestui ciclu de studii de evanghelizare și să vă încurajez în tot ceea ce faceți pentru numele lui Dumnezeu!

Citesc pe nerăsuflăte toate știrile, ce sunt așa de plăcut îmbalsămate cu mireasma DUHULUI SFÂNT, acum, la CEAS DE SLAVĂ, și mă rog cu lacrimi ca roada strânsă să rămână în HAMBARELE CERULUI.

Într-un sat din județul nostru, NET-ul este recepționat în direct. Pe lângă cei 7 membri AZS se îngheșuie în frumoasa casă de rugăciune peste 80 de vizitatori. Printre ei se află în mod regulat primarul comunei, care nu numai că participă, dar îi îndeamnă pe consilierii săi să participe.

Unul dintre participanți l-a recunoscut pe fratele Butoi și și-a adus aminte că au fost colegi de armată, adesea îl ajuta să-și procure pâine pentru a-și potoli foamea. Acum lucrurile s-au inversat.

Vineri seara, la NET-ul „Vremea împăcării”, sala era aproape plină, doar trei scaune erau neocupate. Atunci familia de misionari de acolo s-a rugat să se ocupe și cele trei scaune rămase, deși programul începuse. În 15 minute a venit și răspunsul. Scaunele au fost ocupate.

În comuna noastră nu avem biserică și nici un alt loc în care să ne întâlnim, deși sunt câțiva membri. Ne întâlnim într-un garaj, dar acest lucru nu-i împiedică pe oameni să vină. Deși am început mai târziu cu casete, uneori numărul celor din afară îl întrece pe cel al membrilor bise-

ricii. Ne rugăm ca Evanghelia aceasta să dea roade și garajul acela să devină biserică.

Duminică seara a venit, la transmisiunea NET „Vremea împăcării”, un fost secretar de partid. Aproape o jumătate de oră după program a discutat cu cei prezenți. Programul de la începutul transmisiei i-a răscolit amintirile. L-am condus acasă cu mașina. La poartă, am mai stat de vorbă o oră și jumătate. Era foarte interesat de religie. Căuta răspunsuri la întrebările personale și acum era bucuros să afle răspunsul.

Alături de mărturiile de mai sus, câteva date statistice pot completa imaginea de ansamblu a ceea ce a fost și este NET-ul 2003 – VREMEA ÎMPĂCĂRII. Recepționat în peste 500 de biserici din țară și din străinătate, în direct sau de pe videocasete sau descărcat de pe Internet, programul a adunat în jurul Cuvântului peste 40.000 de participanți în fiecare seară, dintre care în mod constant 10.000 erau vizitatori. Așteptările organizatorilor sunt o suplimentare cu cel puțin 900 de botezuri la nivelul bisericii din țară.

Cum cererea de materiale continuă în scopul reluării programului în familii și grupe mici și cum în unele biserici rularea prelegerilor este încă în curs, cum în diverse locuri grupe de persoane interesate se adună regulat să studieze împreună marile teme biblice, inițiate de VREMEA ÎMPĂCĂRII, se poate spune pe drept cuvânt că acest eveniment are loc la timpul prezent continuu. Predicarea directă, simplă, biblică și cu multă căldură, realizată de Nicu Butoi și colaboratorii săi, rămâne mereu în actualitate, continuând să atragă, să convingă și să înduplece, pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu este primit să lucreze în inima oamenilor de pretutindeni.



Mereu amabil și plin de bunătate

Bonnie Walker,
Adventist Review, aprilie 2003

– Du-te acasă! Nu poți să te joci cu noi, spuse Beni, uitându-se urât la sora lui mai mică, Jeni, care avea numai cinci ani.

– Ești prea mică, adăugă Andrei. Nu vezi că noi construim aici o cazemată? Ne stai în drum degeaba.

– Vă roooog, se milogi Jeni.

– Nu! strigă Beni. Du-te acasă! Jeni s-a bosumflat. Cu brațele cruciș, privi mâniată la fratele ei și la prietenul său, apoi se îndreptă spre casă.

Seara, cei doi frați s-au cuibărit pe canapea, lângă bunica, așteptând povestea de culcare. Beni a observat că bunica era cam visătoare.

– La ce te gândești, bunico? a întrebat-o el.

– Mi-am amintit de o întâmplare pe care mi-a povestit-o prietena mea, Stela, zâmbi bunica. S-a petrecut când era mică și locuia în Manila. Pe atunci începea al doilea război mondial

– Ce interesant, se bucură Beni.

– Și Stela a pățit ceva? întreba Jeni, strângându-se lângă bunica.

– Nu, dar este o întâmplare pe care nu o va uita niciodată. Tatăl Stelei era om de afaceri și lucra în Singapore. Împreună cu soția sa și cele trei fete au fost trimiși la Manila, unde erau mai în siguranță. Au închiriat o casă frumoasă lângă centrul misionar adventist de acolo.

Când Stela privea de la etaj, putea vedea curtea de vizavi, unde se jucau copilașii de la centrul misionar.

Într-o zi, a venit la ei un băiat pe nume Stanley Urquhart și

a invitat-o pe Stela să se joace cu acei copilași. Stela și-a luat la revedere de la mama și cele două surori ale sale și a plecat bucuroasă cu Stanley. După aceea, băiatul, care avea zece ani, venea adesea și o ajuta pe Stela să traverseze strada până la locul de joacă al copiilor.

Într-o zi însorită, copiii se aflau la umbra unui stejar mare, încercând să se hotărască ce să se mai joace. Stela împreună cu două prietene așteptau deoparte, sperând din suflet că „cei mari” le vor lăsa să intre în joc.

Ionuț nu voia să se joace cu „picii”. Spunea că îi trag în urmă. Iar Petrică era convins că cei de cinci ani sunt prea mici. Rut a încuviințat, spunând că „bebelușii” oricum nu pot ține minte regulile jocului.

Inima Stelei bătea tare. O, cât de mult dorea să se joace cu cei mari! Îi privea rugător cu ochii ei mari și albaștri.

Atunci a luat cuvântul și Stanley:

– Ei, hai, lăsați-le să se joace. Nu ne vor deranja și se vor bucura mult.

Le-a zâmbit copiilor și le-a făcut semn celor mici. Pentru că tuturor le plăcea de Stanley și pentru că el era amabil cu toată lumea, s-au hotărât să-i pri-mească și pe cei mai mici.

Bunica i-a îmbrățișat pe nepoți.

– Știți, și acum îmi amintesc strălucirea din ochii Stelei când îmi povestea despre băiatul acela bun, care i-a încurajat pe prietenii lui să facă ce este bine. Mi-a spus că Stanley a crescut și s-a făcut un om foarte responsabil.

Beni s-a întrebat: „Aș putea semăna și eu cu Stanley, băiatul care avea mulți prieteni?”

Privi spre Jeni și zâmbi.

Aceasta îl privi prudentă.

– Ești simpatică, spuse el cu toată sinceritatea. Vrei să fii tâmplar?

Jeni a făcut ochii mari. A sărit de la locul ei și l-a strâns în brațe pe Beni.

Domnul Isus a zâmbit.

Ora familiei

- Invită-ți familia la altar.
- După ce ai citit povestirea, vorbiți despre faptul că Isus era mereu amabil și plin de bunătate. Discutați câteva exemple pe care ni le-a dat Isus, pentru a ne arăta cum să trăim.
- Întreabă cine s-a simțit vreodată exclus sau primit într-o activitate la care ar fi dorit să participe. Care au fost sentimentele care l-au încercat?
- Cântați...



Programarea seriilor la Casa de Odihnă Vatra Dornei în sezonul de vară 2003

Casa de Pensii și Ajutoare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România pune la dispoziția celor interesați locuri în serii de câte 11 zile, anul acesta numai la Casa de Odihnă din stațiunea Vatra Dornei, str. Păcii nr. 2, după următorul program:

- Seria I – 02-13 iunie
- Seria a II-a – 16-27 iunie
- Seria a III-a – 01-11 iulie
- Seria a IV-a – 14-25 iulie
- Seria a V-a – 04-15 august
- Seria a VI-a – 18-29 august
- Seria a VII-a – 01-12 septembrie
- Seria a VIII-a – 15-26 septembrie.

Programările se fac în scris, direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, com. Volutari, jud. Ilfov, cod 72900, OP. 30; tel.: 021 490 85 90-3; fax: 021 490 85 70; e-mail: casapensii@adventist.ro.

Cererea scrisă, adresată directorului Casei de Pensii, fr. Gheorghe Panait, va cuprinde următoarele: numele și prenumele, adresa, numărul de telefon, comunitatea, perioada preferată (seria), numărul de locuri dorite, menționându-se locurile pentru adulți și cele pentru copii.

Biletele vor fi eliberate în funcție de ordinea depunerii cererilor scrise, de numărul de solicitări pentru aceeași serie și de posibilitățile de

cazare ale Casei de odihnă, întrucât în fiecare serie sunt disponibile numai zece camere.

Prețul pentru cazare și trei mese pe zi este de 250.000 lei/zi pentru adulți, 175.000 lei/zi pentru pastorii pensionari și soțiile acestora și 125.000 lei/zi pentru copiii până la 18 ani.

De reținut că pentru copiii sub 5 ani, pentru care nu se solicită masă și loc separat de dormit, nu se plătește.

Biletele de rezervare se vor primi în urma achitării contravalorii cazării, respectiv 100.000 lei/zi adulți, 50.000 lei/zi copii și 75.000 lei/zi pastori pensionari, cu cel puțin 30 de zile înainte de data la care s-a făcut rezervarea, la sediul Casei de Pensii prin mandat poștal sau personal, la adresa menționată mai sus, urmând ca plata mesei să se facă direct la Casa de odihnă, în momentul sosirii.

Orice renunțare trebuie comunicată cu cel puțin 30 de zile înainte de data începerii sejurului; în caz contrar, cei în cauză vor suporta costul cazării pe perioada rezervată.

Vă dorim zile de neuitat în sejurul dumneavoastră la casele noastre de odihnă.

Gheorghe Panait,
directorul Casei de Pensii

Programele RVS în toată țara.

Pentru perioada următoare, programele RVS pot fi ascultate, pe unde scurte, zilnic de la 19³⁰ la 20⁰⁰, pe frecvența de 15.360 Hz, lungimea de undă 19 m.

Convenția Națională a Medicilor Adventiști și a Cadrelor Medicale Medii Adventiste

Departamentul Sănătate al uniunii organizează, în perioada 3-6 iulie 2003, Convenția Națională a Medicilor Adventiști, iar în perioada 9-12 iulie 2003, Convenția Națională a Cadrelor Medicale Medii Adventiste. Lucrările se vor desfășura în campusul Institutului de la Cernica. Deschiderea va avea loc joi, 3 iulie, ora 19:00.

Departamentul Sănătate al Conferinței Generale va fi reprezentat de dr. Allan Handysides, director, dr. Peter Landless, director asociat, și dr. Patricia Jones, director asociat și profesor la Universitatea Loma Linda, școala de nursing.

Participanții vor avea ocazia să contribuie prin rapoarte, comunicări și referate pentru sesiuni în plen și pentru ateliere pe diverse specialități.

Pentru depunerea lucrărilor, data limită este 10 iunie.

Înscrierile și depunerea banilor se vor face la sediul conferințelor. Participanții care se vor înscrie până la data de 10 iunie vor beneficia de o reducere de 25% din costurile pentru cazare și hrană.

Este așteptată o participare activă și din partea studenților la medicină.

Relații se pot obține prin directorul Departamentului Sănătate al conferinței sau la adresa:

ancaenache@xnet.ro

Dr. Anca Enache / AARC

La odihnă

Maurer Katharina s-a născut la 7 august 1911 într-o familie lutherană din localitatea Noul Săsesc, județul Sibiu. S-a căsătorit în 1929, la vârsta de 18 ani, cu Maurer Johann, alături de care primește botezul, în anul 1944, de la fratele Kestner Rudolf.

Anii căsniciei au fost pe deplin binecuvântați de Dumnezeu, dăruindu-le 7 copii, 16 nepoți, 22 de strănepoți – toți fiind botezați – și 4 stră-strănepoți.

A încetat din viață la vârsta de 91 de ani, la 7 martie 2003, cu nădejdea trezirii în dimineața învierii.

Victor Gheorghită, născut la 4 noiembrie 1931 în localitatea Viziru, județul Brăila, încetează din viață la 3 ianuarie 2003 în localitatea Călărași. A fost primul copil din cei cinci ai familiei Constantin Gheorghită (pionier adventist al locului).

Se căsătorește în 1961 cu sora Tabita Ștefan. A slujit foarte mulți ani în biserica locală din Călărași, ca secretar, prim-diacon și prezbiter. A fost un om optimist, găsind totdeauna soluții în situații-limită, studiind cu pasiune profețiile și istoria.

Serviciul divin de înmormântare a fost condus de pastorii: Teofil Petre, Cornel Toma, Claudiu Goran și Daniel Cucuteanu, în nădejdea învierii la revenirea Domnului Hristos.

Calitatea vieții în biserică

4

Râvna pentru Casa Ta

Adrian Bocăneanu

Sabatul trecut am participat la inaugurarea unei case de rugăciune – este vorba de biserica de limbă maghiară din Reghin. Cu ocazia acestei sărbători, am aflat ca această construcție este o casă modificată – fostă locuință pastorală, care a fost reamenajată într-o biserică foarte frumoasă. Evenimentul a fost marcat și de reprezentanți importanți ai orașului, între care și primarul, și de preoți ai altor biserici din oraș. Cele spuse în cuvântările lor ne onorează și ne obligă.

Case transformate în biserici – o istorie străveche

Noul Testament arată faptul că primii creștini se adunau în clădiri care le erau cel mai la îndemână – propriile case ale creștinilor. De fapt, cei din Ierusalim au pendulat pentru un timp între templu și case (Fapte 2,46). Arheologia confirmă faptul că, de-a lungul primelor trei secole, adunările se desfășurau în case sau în case modificate ca locuri de închinare.

Așa cum vedem, practica se păstrează și astăzi. Dincolo de chestiuni practice, financiare și arhitecturale, casele transformate în biserici ne transmit un mesaj vital. Ceva din atmosfera, istoria și rostul caselor trebuie să orienteze și să îmbogățească viața bisericii.

Casa este pentru familie

Bisericiile, mai ales cele mari, au ajuns destul de impersonale – oamenii vin și pleacă fără să dezvolte relații umane apropiate. Dar casa nu este un loc unde doar vii, ca să ai de unde să pleci. Casa este căminul familiei. Membrii familiei au o identitate comună, dată de origine și de destin comun. Familia cuprinde persoane de vârste diferite și cu experiențe unice, dar membrii familiei sunt uniți printr-un legământ de iubire și susținere reciprocă.

Biserica trebuie să păstreze și să cultive această trăsătură distinctivă

a casei, căminul familiei. Legăturile dintre creștini sunt chiar mai puternice decât cele dintre membrii familiei: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge... ci din Dumnezeu” (Ioan 1,12.13).

Casa transformată în biserică nu trebuie să înceteze să fie locul numit „acasă” pentru familia spirituală a lui Dumnezeu. Ca atare, idealul nu este liniștea sau ordinea, deși este un timp când acestea sunt necesare, ci exprimarea afecțiunii, a bucuriei de a fi împreună, interesul reciproc, arătând în fapte iubitoare, sprijinirea celor care trec prin momente dificile și purtarea povărilor celor oboșiți. Nu putem să așteptăm ca toate aceste lucruri să vină de la sine, ci este nevoie să le încurajăm și să le cultivăm, trebuie să organizăm viața bisericii pentru iubire caldă și relații de familie spirituală.

Dacă din casa transformată în biserică dispăre iubirea, nu cumva era mai bine să o lăsăm casă?

Casa este pentru copii

Vă aduceți aminte de întrebarea repetată mereu într-o veche poezie: „Sunt copiii toți în casă?” Câtă vreme casa este locul unde părinții te așteaptă cu îmbrățișări, copiii vor să fie toți în casă. Câtă vreme știi că bunica pregătește ceva bun pentru ei, copiii fac ce fac și mai trec pe acasă, chiar dacă sunt oameni mari de acum. Când mama liniștește temerile și tata dă răspunsuri la întrebările fierbinți, care nu pot fi puse la școală, copiii știu că nimic nu se poate compara cu „acasă” și se vor întoarce de oriunde îi va duce viața vreodată.

Casa transformată în biserică nu trebuie să înceteze să fie locul cel mai plăcut pentru copii, mici sau mari. Când eram copil, observam cu mirare la cei din școală o purtare care îi umilea și îi nedreptăța pe

copii (cel puțin după mintea mea). Adesea mă întrebam: Oare ei nu au fost copii? Nu știu cum este sufletul unui copil? De ce se poartă așa? Răspunsul pe care mi l-am dat a fost că, deși au fost copii și știuseră cum este sufletul unui copil, între timp uitaseră. M-am gândit să scriu într-un caiet aceste lucruri, pentru că, atunci când eu voi fi învățător, să citesc ce am scris și să-mi aduc aminte.

Sau am putea să-i întrebăm chiar acum pe copii.

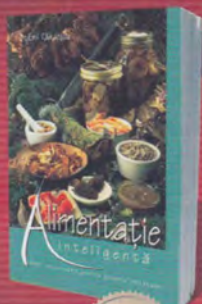
Cuvintele Domnului Hristos ar trebui să ne facă să avem o frică de moarte să facem pe vreunul dintre cei mici să se poticnească (Mat. 18,6), mai ales în casa Lui. Iar bucuria Lui când a văzut „pe copii strigând în Templu” (Mat. 21,15) trebuie să ne dea de gândit.

Casa este deschisă

Casele sunt deschise cea mai mare parte a timpului. Tot timpul cineva este acasă și poate să-ți răspundă. Din nefericire, bisericile, mai ales bisericile adventiste, atât de scumpe, construite cu atâta sacrificiu, stau închise cea mai mare parte a timpului. Ca și când am spune oamenilor: Dacă vreți să ne întrebați ceva, dacă aveți nevoie de ajutor, respectați programul: o oră vineri seara, cinci ore sâmbătă. Vă privește.

Dar nu este interesul bisericii să se facă cunoscută? Atunci trebuie să fie deschisă când cei mai mulți oameni trec pe lângă ea. Altfel, este trist că o casă a fost transformată în biserică, pentru că o casă deschisă aproape tot timpul vorbește mai bine despre Dumnezeu decât o biserică închisă mai tot timpul.

Sunt multe alte lucruri pe care ni le spune o casă transformată în biserică, și atunci sunt sigur că le vom lua în serios când vom spune ca Domnul: „Râvna pentru Casa Ta Mă mânăncă pe Mine” (Ioan 2,17).



90.000
lei

ALIMENTAȚIE INTELIGENTĂ

Dr. Emil Rădulescu

Niciodată interesul pentru sănătate n-a fost mai mare ca în zilele noastre, dar, cu toate acestea, niciodată nu au circulat mai multe informații eronate cu privire la acest subiect.

Dr. Emil Rădulescu, cunoscut pentru cele peste 1.200 de emisiuni radiofonice având ca subiect sănătatea, prezintă în acest volum răspunsuri, bazate pe ultimele date științifice, la întrebările celor ce caută un stil de viață sănătos.

Alege să citești această carte și trupul, mintea și sufletul tău vor fi pe deplin binecuvântate.

80.000
lei



E BINE SĂ ȘTII!

Dr. Leonard Azamfire

E bine să știi mai multe despre sănătate, prevenirea îmbolnăvirilor și despre boală cât mai devreme, până când aceasta nu devine atât de gravă, încât nu mai poate fi tratată. Această carte încearcă să ne învețe cum să nu fim bolnavi. Iar dacă suntem bolnavi, ne învață ce să facem pentru a ne trata sau măcar ameliora boala. Ea nu înlocuiește consultul medical, care rămâne esențial, dar ne permite, într-un limbaj accesibil, pe înțelesul fiecăruia, să înțelegem ce se întâmplă cu noi și ce pași putem face spre sănătate.



80.000
lei

FITOTERAPIE

Dr. Valentin Nădășan

Atât știința și cercetarea medicală, cât și companiile farmaceutice dovedesc o preocupare crescândă față de resursele medicinale, oferite de regnul vegetal. Institutul Național al Cancerului din SUA a identificat peste 30 de plante cu proprietăți protectoare față de bolile canceroase.

Potrivit unui sondaj de opinie publică, peste 50% din populație preferă, în caz de îmbolnăvire, un „medicament vegetal”, în timp ce mai puțin de 25% s-a pronunțat în favoarea „medicamentelor de sinteză”.

Această carte vă oferă posibilitatea unei incursiuni în acest domeniu fără seamăn al plantelor medicinale. Încercați să savurați miracolul de o nesfârșită diversitate care ne este dăruită de Creatorul naturii, spre binele nostru.



50.000
lei

MÂINI ÎNZESTRATE

Dr. Ben Carson

Cartea de față este prima dintre cele trei cărți ale doctorului Ben Carson – **Mâini înzestrate, Gândește cutezător și Imaginea de ansamblu** – traduse și în limba română. Încercându-se în Dumnezeu, viața sa a fost transformată, ajungând unul dintre cei mai celebri doctori din întreaga lume. El a conceput și coordonat cu succes numeroase operații pe creier.

Mâini înzestrate, acum într-o ediție revizuită, poate fi o mare încurajare pentru tine și pentru prietenii tăi. Citește-o!



80.000
lei

HRISTOS A ÎNVIAT!

Ellen White

Unul dintre cele mai importante evenimente petrecute pe această planetă este învierea Domnului Hristos. Întâlnirea cu Isus cel înviat a transformat plânsul femeilor de la mormânt în bucurie, teama ucenicilor în curaj, necredința lui Toma în credință. Oriunde oamenii au fost confrunțați cu această realitate a învierii lui Isus, viețile lor au fost schimbate.

Hristos a înviat! prezintă, într-o ediție specială, ilustrată cu imagini color, suferințele, moartea și învierea Mântuitorului.

Nou!



Casa de Editură
Viață și Sănătate

Pentru a procura aceste cărți, contactați responsabilul cu literatura din comunitate.

Pentru comenzi, sunați la telefonul 021/323 00 20

sau accesați site-ul www.viatasisanatate.ro/adventist